XVII. évfolyam 37. szám. **Ára: 1 forint** 1961. szeptember 14

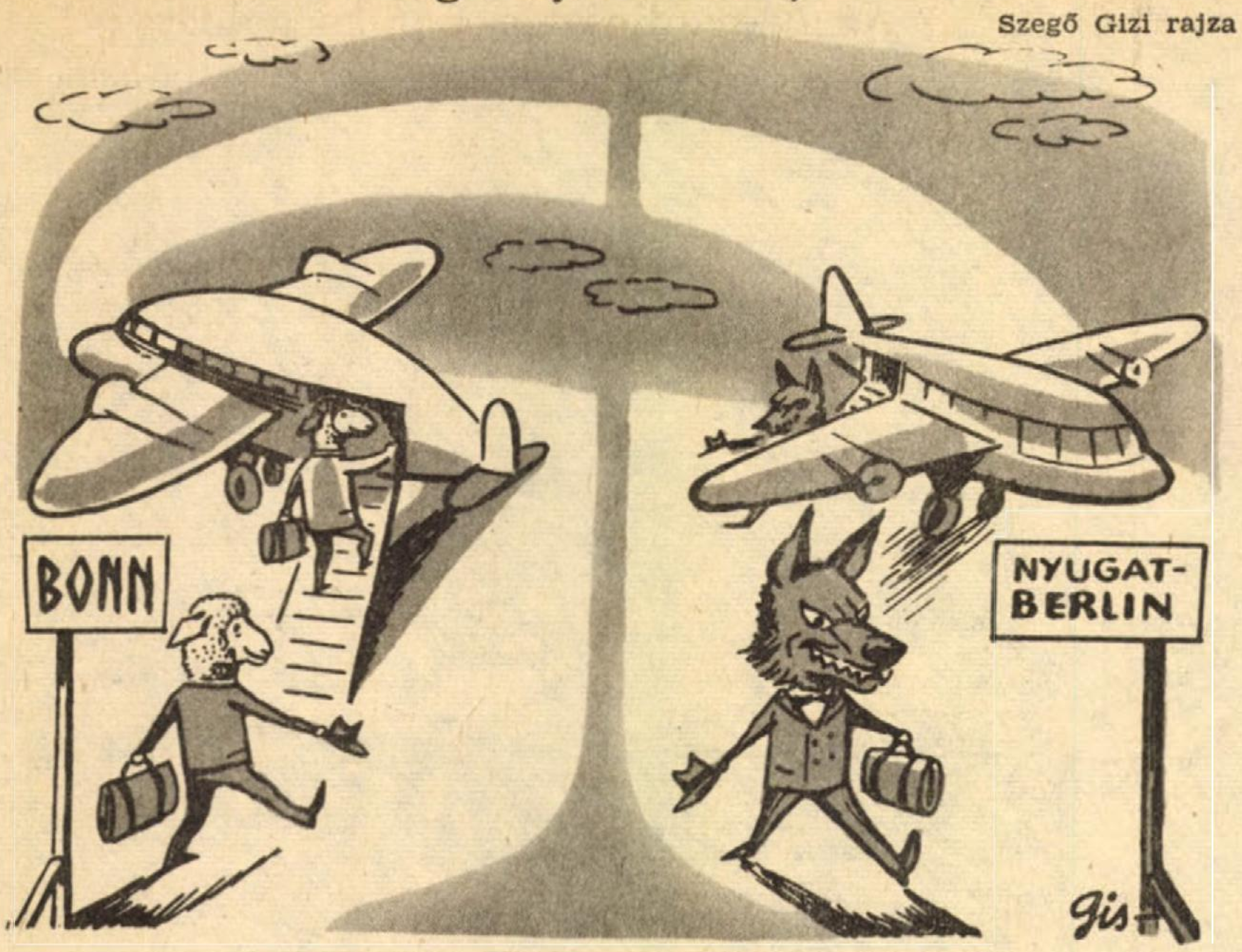

— **Tudna nekem hatszáz kiló krumplit adni?**
— **Igen. De nem lesz sok, Kvantáné?**
— **Nem, mert a felét becserélem sóra.**

Pusztai Pál rajza

A légi-folyosó csodája

Szegő Gizi rajza

Beszálló utasok . . .   Kiszálló utasok . . .

CSINTALAN KISLÁNY

A jóhírű vendéglő üzletvezetője felénk hajolt, és bizalmaskodó hangon megkérdezte:

— Akarnak valami érdekeset látni?

Ki nem akar vasárnapi ebéd közben érdekeset látni? Bólintottunk.

— Tessék nézni — szólt suttogva —, az ablak melletti asztalnál, a gyerek kézzel eszik.

Mi ebben az érdekes? Általában minden gyerek kézzel eszik. Pláne ilyen kis gyerek.

— Tessék csak figyelni. A levest eszi kézzel.

Ez már valami! Három év körüli bodros szőke, pisze kislány ült a szüleivel, hajában kék másnival, szemében angyali ártatlansággal, és kézzel ette a paradicsomlevest. Illetve ujjal. Mind az öt ujjával, szépen sorban, egyiket sem akarta megsérteni, előbb a kis ujját mártotta be, aztán a gyűrűs ujjat, közép ujjat, mutatót és a hüvelyket. Rendre leszopogatta a kis ujjacskákat. A papája áhítattal bámulta. Amikor látta, hogy a kislány produkciójának már közönsége is van, cinkosan mosolygott felénk, mint aki azt mondja: „Mit szóltok, hát van ilyen édes jószág a világon?"

Nincs. Maga az üzletvezető állapította meg, úgyis mint a vendéglátóipar dolgozója, úgyis mint három gyermek atyja:

— Érdemes ezt a kislányt figyelni. Ennél rosszabb kölyök nincs a vilagon.

Ettől kezdve intenziven figyeltük a kékmásnis tündért. Abbahagyta az ujjal evést, és kanalat

kért. Belemerte a levesbe, majd annak tartalmát az abroszra öntötte. Utána késsel elsimította, mint a kőművesek a vakolatot. Majd kedvesen így szólt:

— Öntözni akarok.

A papa és a mama egyszerre nyújtották át neki a málnaszörppel telt poharat. A kicsike öntözni kezdett. Mindent lelocsolt, ami a kacsója ügyébe került. Az asztalt, a székeket, a kenyerestálat, beleöntözött a papa sörébe és a mama táskájába. Több tárgy nem lévén az asztalnál, körútra indult. Egyszerre nálunk termett, és bejelentette:

— Megöntözöm a fagylaltot.

Elhúztuk a tányért.

— Köszönjük, kicsikém, már meg van öntözve.

— Akkor virágot szedek.

Körüljárt, és minden vázából összegyűjtötte a virágokat. Egy asszonynak maszek-csokra volt a vázában, azt is elvitte. A gondos szülők nem vették le róla a szemüket. Büszkén nézték a sikeres turnét.

Amikor az asztalunknál össze akarta önteni a fekete kávét a sörrel, ezt már a belügyeinkbe való beavatkozásnak tekintettük, és odaintettük az üzletvezetőt.

— Miért nem szól a gyerek szüleinek?

Legyintett.

— Nem ajánlotta ne-

kik, hogy otthon ebédeljenek a kislánnyal?

Az üzletvezető bánatosan mondta:

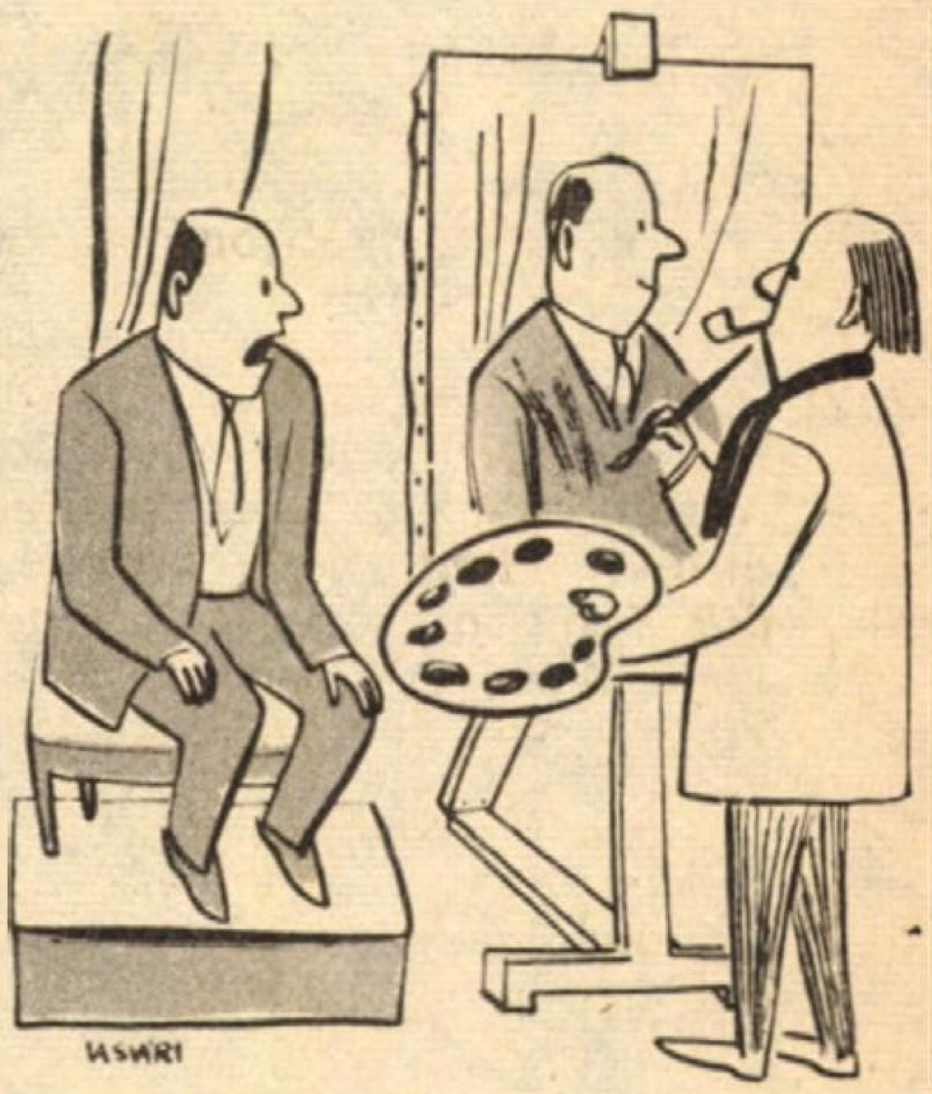
— Már szóltam, kérem. De a mama azt felelte, hogy inkább idehozzák ebédelni, mert otthon egy óráig kell utána takarítani.

(stella)

Közlekedési elővigyázat

Kereskedelmi szakember a műteremben

– Ez nem az én profilom!

Javaslatunk

. . . a 3 perces időtartam betartása érdekében . . .

VANNAK egészen FURCSA DOLGOK

Könyvégetés Skóciában

Mint ismeretes, D. H. Lawrance híres regénye, a „Lady Chatterley szeretője" végre odahaza Angliában is szalonképessé, kinyomtathatóvá és árusíthatóvá lett. A bíróság megállapította, hogy noha az író nevén nevezi a gyermeket, s az azzal kapcsolatos eseményeket, a regény mégsem sérti a jóízlést.

Teljesen más véleményen volt erről egy skót misszionáriusnő, Miss Agnes Cooper. Egy edinburghi utcán ünnepélyes komolysággal elégette a „Chatterley" egyik példányát. Kijelentette, hogy ő ugyan nem olvasta a könyvet, mert ilyen csúnyaságot nem hajlandó elolvasni, de meggyőződése, hogy mivel a könyv a sátántól ered, vissza kell küldeni a sátánhoz.

A női egyenjogúság felé

Amerikai statisztika szerint a nők egyre jobban előretörnek az alkoholisták széles táborában. 1 100 000 női alkoholistát tartanak nyilván, ami annyit jelent, hogy minden negyedik férfi alkoholistára egy női alkoholista jut. Orvosi vélemény szerint a nők gyorsabban sajátítják el az alkoholizmus alapelemeit, mint a férfiak. Néhány évtized múlva a karikatúrákon túlnyomóan a részeg feleségüket váró férjek szerepelnek majd.

Állatmesék a relativitásról

Így szólt a nyúl a kígyóhoz:
A kérdésem inkább elvi,
Miért bámul úgy ön énrám,
Mintha el akarna nyelni?

*

Panaszkönyvet kér a sakál,
Látható, hogy szörnyen zabos,
Ráüvölt a főpincérre:
Ez a hús magának — szagos?

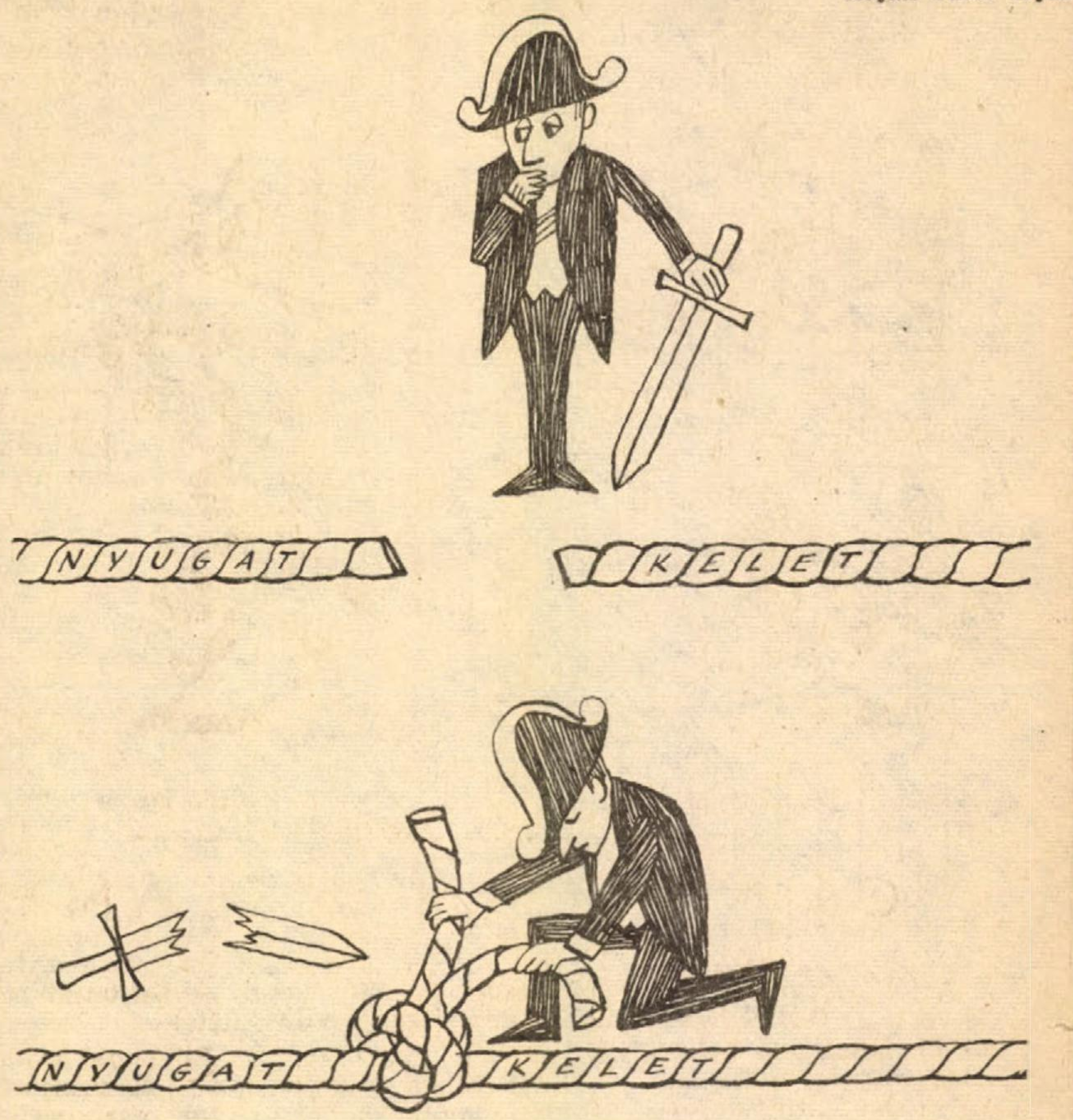
*

Olajos hal a dobozban
Szomszédjának köszön: szia!
— Hagyjon, tömegiszonyom van —
Fintorog a szardínia.

Fülöp György

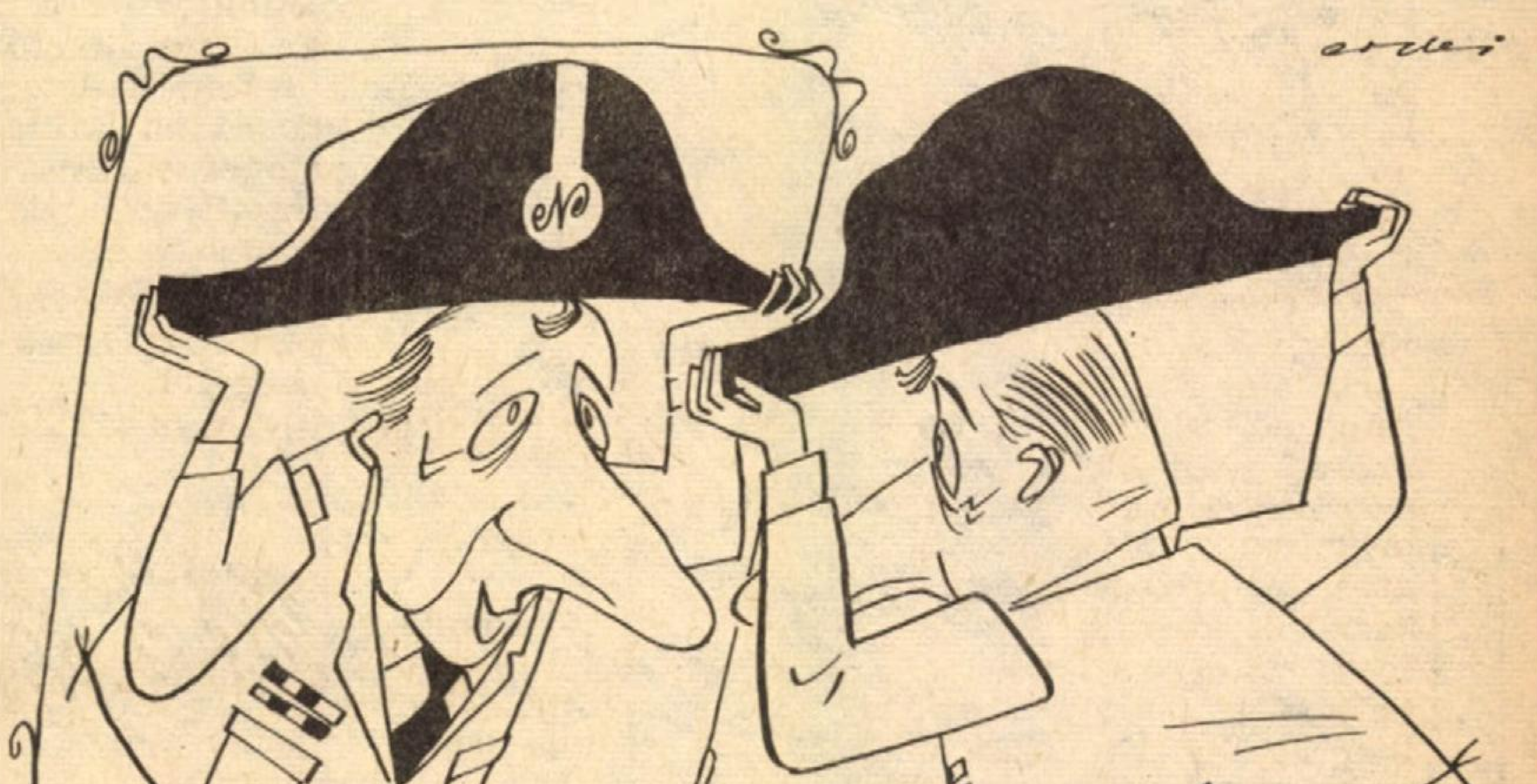
Az új gordiuszi csomó megoldása

Kaján Tibor rajza

Megindult a színházi szezon

Erdei Sándor rajza

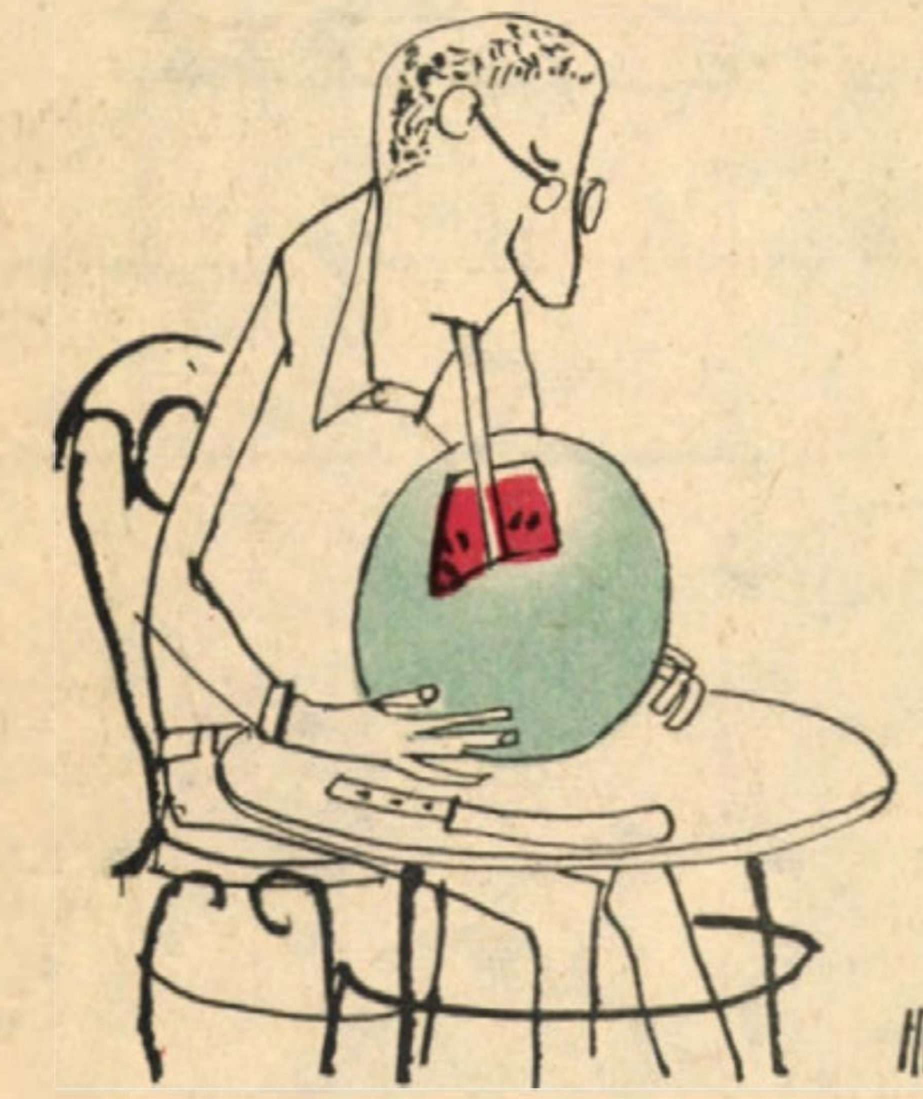

De Gaulle: Ez igen! Ez nekem való szerep!

Egy pesti erkély

A földjét beadta, csak a háztáji tartotta meg.

Utóidény

LEVÉL a kellő magyarázatról

Kedves Kartársnő!

Túlságos elfogultsággal és egyoldalúan ítéli meg a saját ügyeit. Mint a főosztályvezetője elmondta, nem azért helyezték el önt lakóhelyétől húsz kilométerre, a vállalat másik részlegébe, mert megbírálta a vállalatvezetést; szolgálati érdekből volt erre szükség, és nem ön az egyetlen, akit hasonlóképp áthelyeztek. Ő maga is csodálkozik azon, hogy egyedül ön érzi sérelmesnek ezt az intézkedést, noha szám szerint tizenkét kartársát helyezték ez alkalommal keresztül-kasul, ide-oda, és mindegyikük lényegesen közelebb került a lakásához. A véletlen játéka csupán — hangsúlyozta főosztályvezetője —, hogy éppen ön, aki bírált, ön került az átcsoportosítás során a korábbinál kedvezőtlenebb helyzetbe. Különben is a főosztályvezető kartárs szerint tizenöt-húsz kilométerből nem kell olyan nagy ügyet csinálni. A közlekedés az ön új részlegéhez kifogástalan: reggel másfél órai utazás és délután ugyanannyi hazafelé alkalmat ad önnek arra, hogy művelje magát, útközben olvasson, tanuljon és fejlessze szakismereteit. Főosztályvezetőjének az a személyes véleménye, hogy egyenesen jót tettek önnel, amikor az áthelyezésről ekképpen döntöttek.

A jutalmazás terén sem érte önt hátrány, vagy akár a legcsekélyebb mellőzés. Főosztályvezetője okmányszerűleg bizonyítja, hogy ön hosszú évekig rendszeresen elismerést kapott, és a jó munkájáért igazgatói jutalomban részesült. Nem a főosztályvezetője volt tehát elégedetlen az ön munkájával, hanem ön kifogásolta a főosztályvezetője tevékenységét, sőt ennek egy termelési értekezleten a dolgozók jelenlétében a nyílt színen kifejezést is adott. Vezetői, erről szólva, megmagyarázták nekem, hogy az ön elégedetlenségével egyidejűleg rohamosan romlott a munkája, s korábbi kifogástalan magatartása egyszeriben megváltozott. Azóta — éppen emiatt — többször is kapott osztályvezetői figyelmeztetést, és mi sem természetesebb, hogy hanyag munkáját anyagilag nem jutalmazták. Ön persze, kedves kartársnő — informált a főosztályvezető — hibáit nem hajlandó belátni, inkább panasszal él a felettes hatóságokhoz, sőt — amit nagyon rossz néven vesznek a vállalat vezetői — a sajtóhoz is. Most már összeférhetetlennek tartják önt, és e véleményükhöz a fentiek után úgy gondolom nincs szükség újabb magyarázatra.

Panaszának lényegesebb pontjai tehát megdőltek, kedves Kartársnő. Bírálatának lényegtelen pontjaira főosztályvezetője ki sem tért. Nem tudok tehát választ adni önnek arra a kérdésére, hogy milyen címen utalt ki a főosztály-

vezető kartárs a saját sógornőjének „külső munkák" címén közpénzből hatezerkilencszázötven forintot. Meg kell mondanom, hogy egyelőre a kiutalásra még nem tudtam kellő magyarázatot kapni, pedig látja, milyen jól megmagyarázták mindent. Mert mifelénk mindig, mindenre van magyarázat... Magyarázó nemzet vagyunk. Igaz, ön sem tudta pontosan megmondani, hogy a sógornő, aki a pénzt felvette, a sógornak a felesége csupán, avagy egyben a főosztályvezető édestestvére is...

Egyedül már ezért a pontatlanságért is megérdemelte, kedves Kartársnő az áthelyezést, még akkor is, ha egyelőre azzal a közhellyel kell befejeznem jelen válaszomat, hogy a vizsgálat ez ügyben még folyamatban van...

Földes György

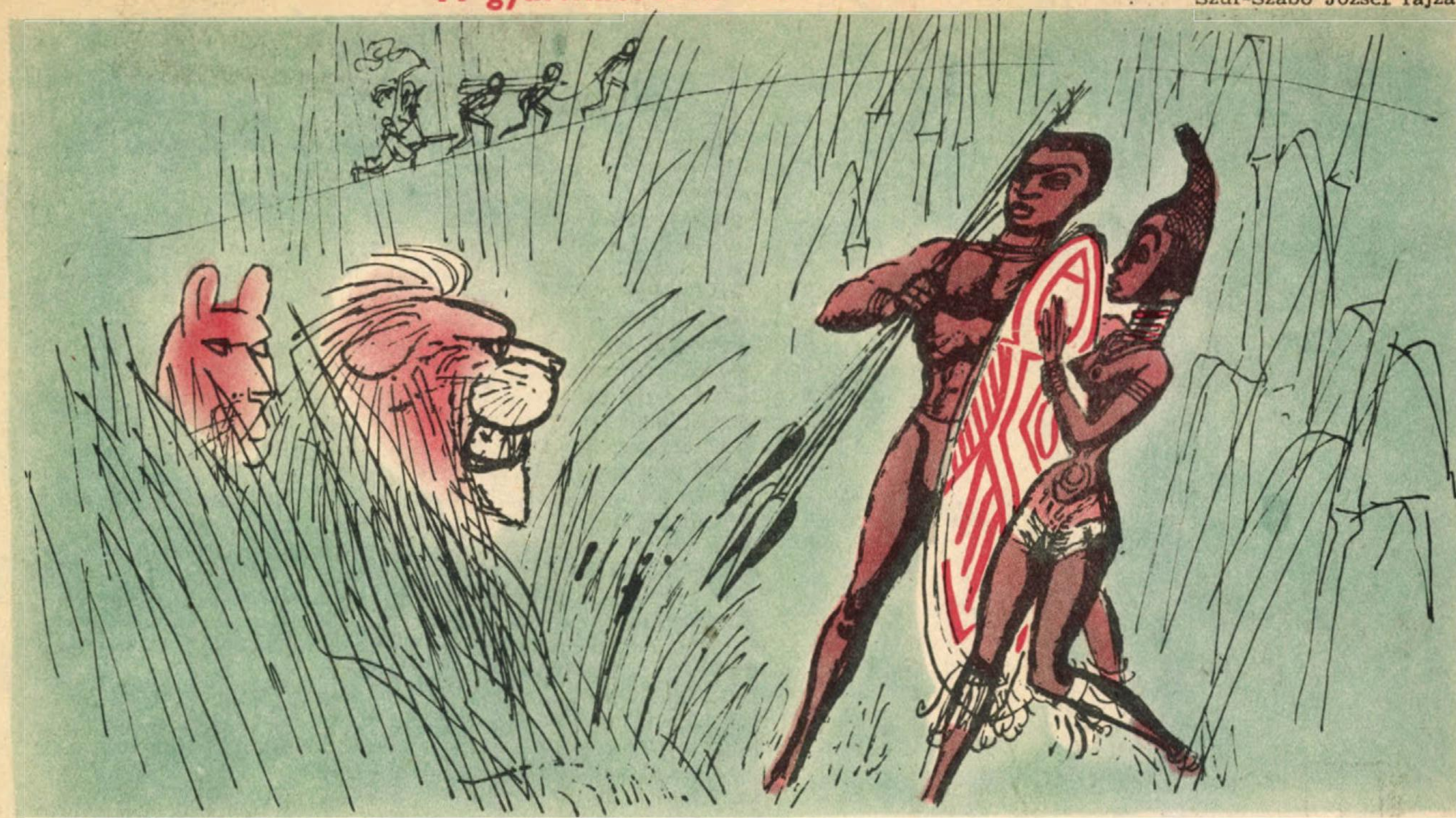
Fucika tataroz

Pusztai Pál rajza

A gyarmatosítás történetéből . . .

Szűr-Szabó József rajza

A bennszülött: Jaj, de megijedtem! Azt hittem, fehér emberek . . .

Verseikék

N. Polotaj:

Mi történt?

Ott állt a jampec fent a hídon
az ívelő korlát mögött.
Egész nap állt, nem volt jobb dolga,
s némán a vízbe köpködött.

Mért tette ezt?
Ki tudja? Hátha
a víz színén
a s a j á t
tükörképét látta? . . .

A hős fodrászművész

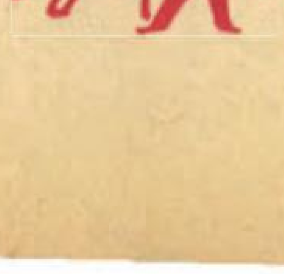
— Én —
hencegett a fodrász egzaltáltan —
a fejeseket
életemben
szőrmentén
sohsem borotváltam . . .

F. Krivin:

A szekrény

Nagyon tartalmas tárgy őkelme.
Szekrény. Tekints oda!
Nem kívül van rajta a kelme,
hanem belül. Nem ostoba?
Egy embert szolgál boldogan,
akiről kiderül:
kívül pompás ruhája van,
viszont üres belül.

(Oroszból fordította Pogonyi Antal)

Kéregető

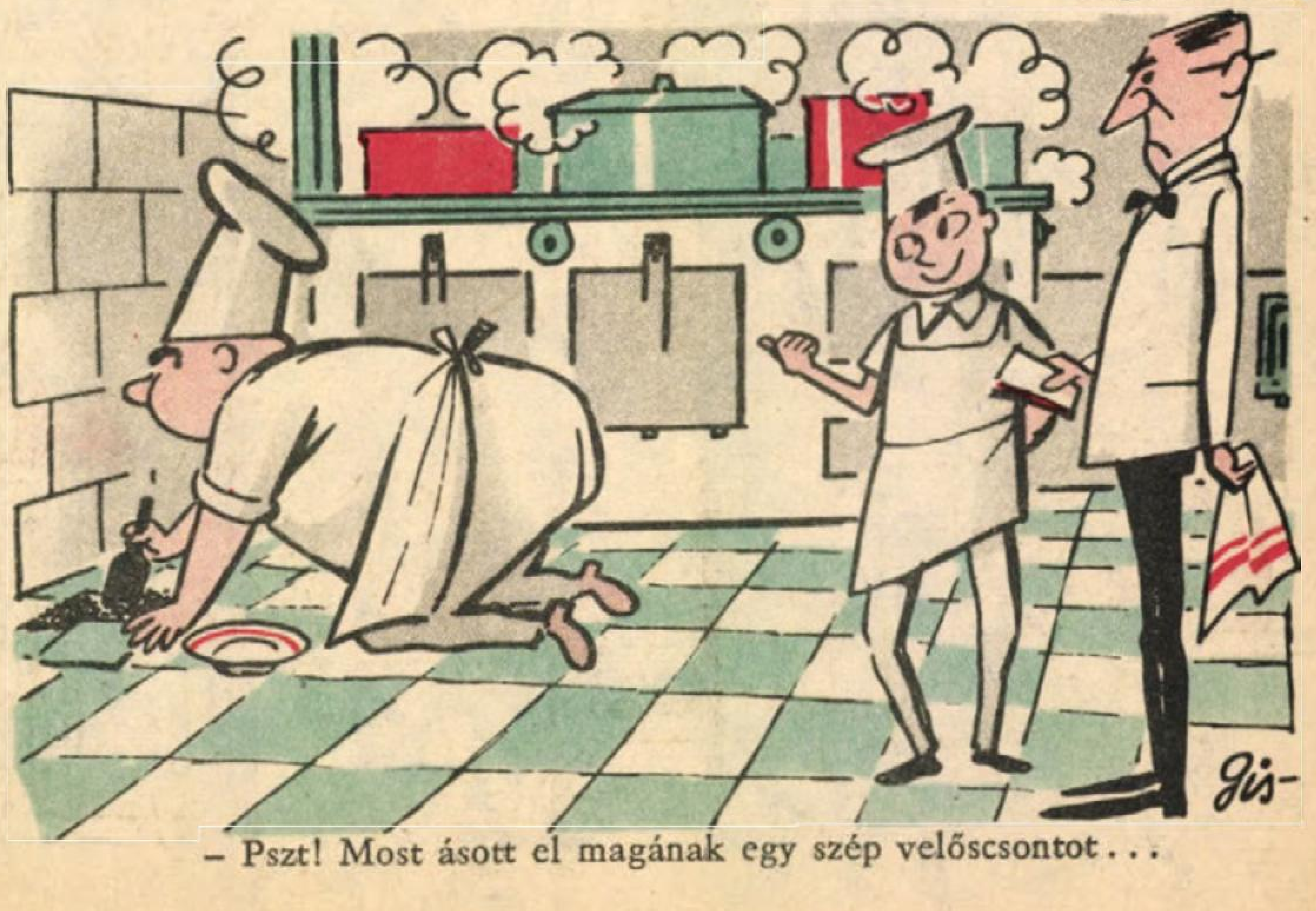
Várnai György rajza

– Csak egy pár mai témát adjanak, jóemberek . . .

Önző éttermi szakács

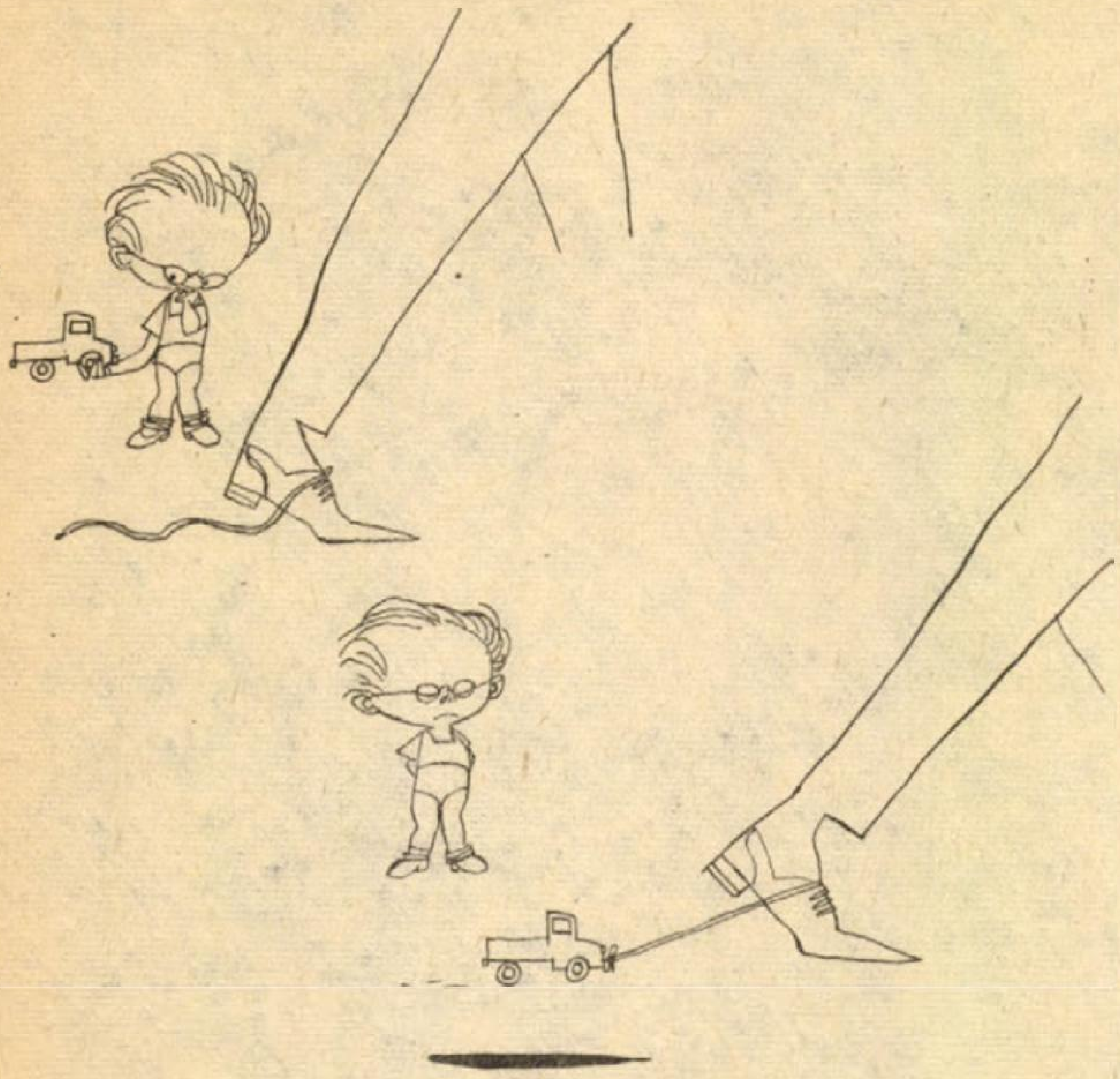
Szegő Gizi rajza

– Pszt! Most ásott el magának egy szép velőscsontot . . .

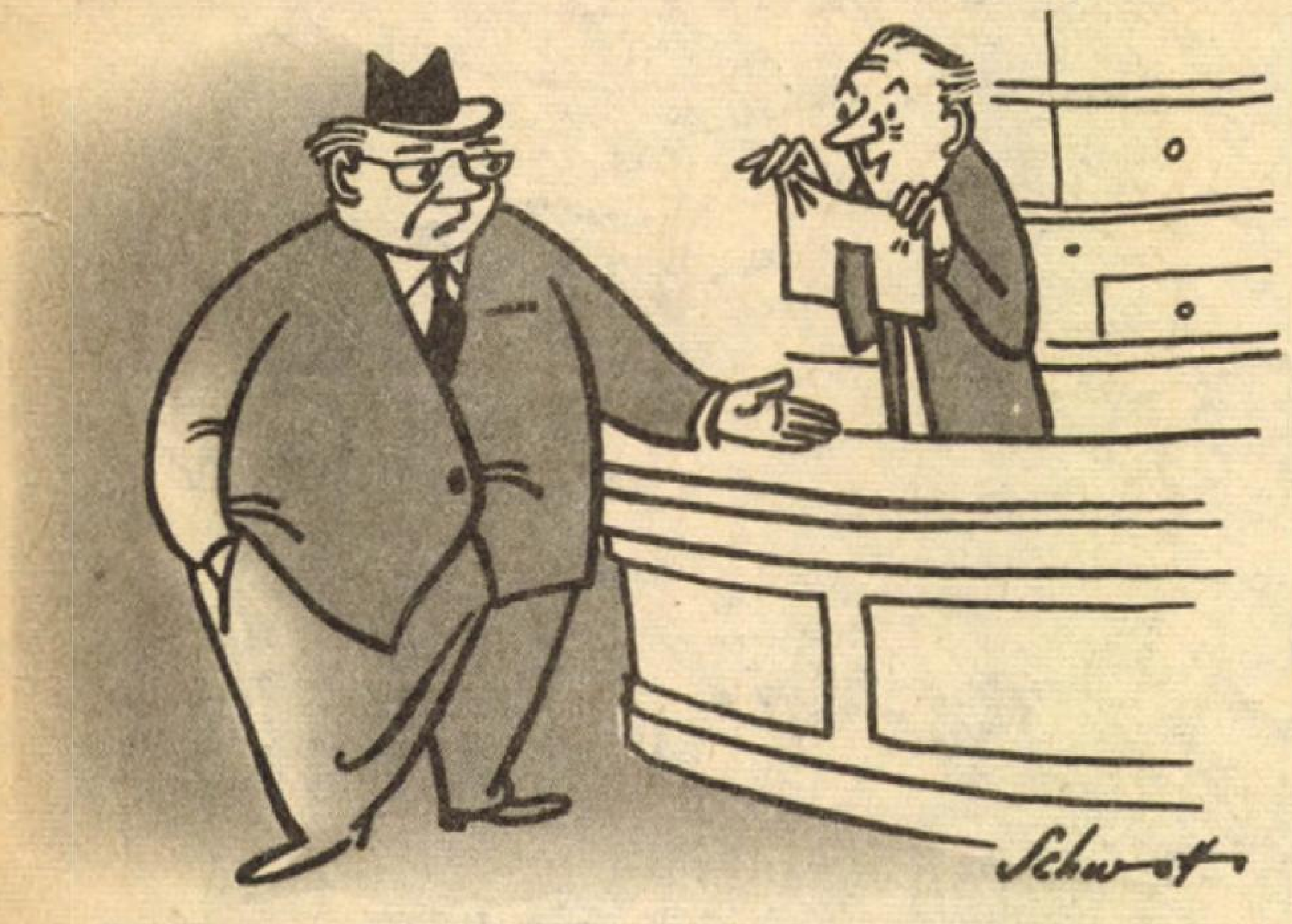
Egy kis politechnika

Szűr Szabó József rajza

Udvarias kiszolgálás

Schwott Lajos rajza

– Valamivel kisebb, mint az ön mérete, de a minőségért jótállok!

Alkatrész

Kávédarálóm belsejében eltörött az őrlőforgó izé. Kereskedelem barátom tanácstalanul tárta szét kezeit, amikor a hiányzó alkatrészért nála kilincseltem, jónak véltem tehát, ha távolabbi ismerősömet: Ipart keresem föl bajommal — hátha emlékszik még rám, fogyasztó koromból.

— Ilyen csip-csup dolgokkal nem foglalkozhatunk — mondotta Ipar elutasítóan, miután előadtam kérésemet. — Mi is a piacról élünk, apró kis izék gyártása tiszta ráfizetés volna.

— De hiszen itt készült a kávédarálóm! — méltatlankodtam. — Hogyhogy még sincs hozzá alkatrész?

— Na igen, de mikor volt az! — érvelt bosszúsan Ipar. — Két éve legyártottunk négyszázezer kávédarálót. Jövedelmező széria volt. Azóta viszont áttértünk durvahengerművek és malomberendezések készítésére. Igazán nem kívánhatja, hogy most egy szem vacak kávédarálóval bíbelődjünk!

— Talán ha nagy szériákkal együtt előre készülnének a pótalkatrészek, önök se mennének tönkre — vetettem közbe bátortalanul.

— Hova gondol! Raktárra termeljünk?! — képedt el Ipar, leplezetlen bosszúsággal. — Tároljuk itt a sok apró izét, és várjuk, amíg elromlik a maga darálója? És ha nem romlik el? Mit csináljunk akkor az elfekvő készletekkel? Tán újságban hirdessük, hogy itt fekszik ennyi meg ennyi őrlőforgó izé, szíveskedjék átvenni, akinek kell, egy-kettő, mi? Mit szólna a felettes hatóság? Nálunk forintterv van!

— Alkatrész meg nincs! — sóhajtottam harcosan.

— Nincs.

Vagyis, ha kiesik egy küllő a kerékpáromból, vegyek új kerékpárt!? — érveltem egyre mérgesebben.

— Természetesen! — jelentette ki Ipar megfellebbezhetetlenül. — Dolgozóink ma már nyugodtan megengedhetnek maguknak egy új kerékpárt. A gumit, csengőt, lámpát le lehet szerelni a régiről, az igen jelentős megtakarítás. Meg aztán, így marad egy csomó tartalék-küllője is — tette hozzá.

Éppen fölháborodva akartam az asztalra csapni, mikor hirtelen nyílt az ajtó, és Illetékes Férfiú lépett a szobába.

— Te, öregem! — fordult Iparhoz bennfentes mosolylyal. — A kisfiam rollerjén eltörött egy csapszeg. Megcsináltatnád nekem?

— Készséggel. Neked mindent! — válaszolta szívélyesen Ipar, és máris intézkedni kezdett.

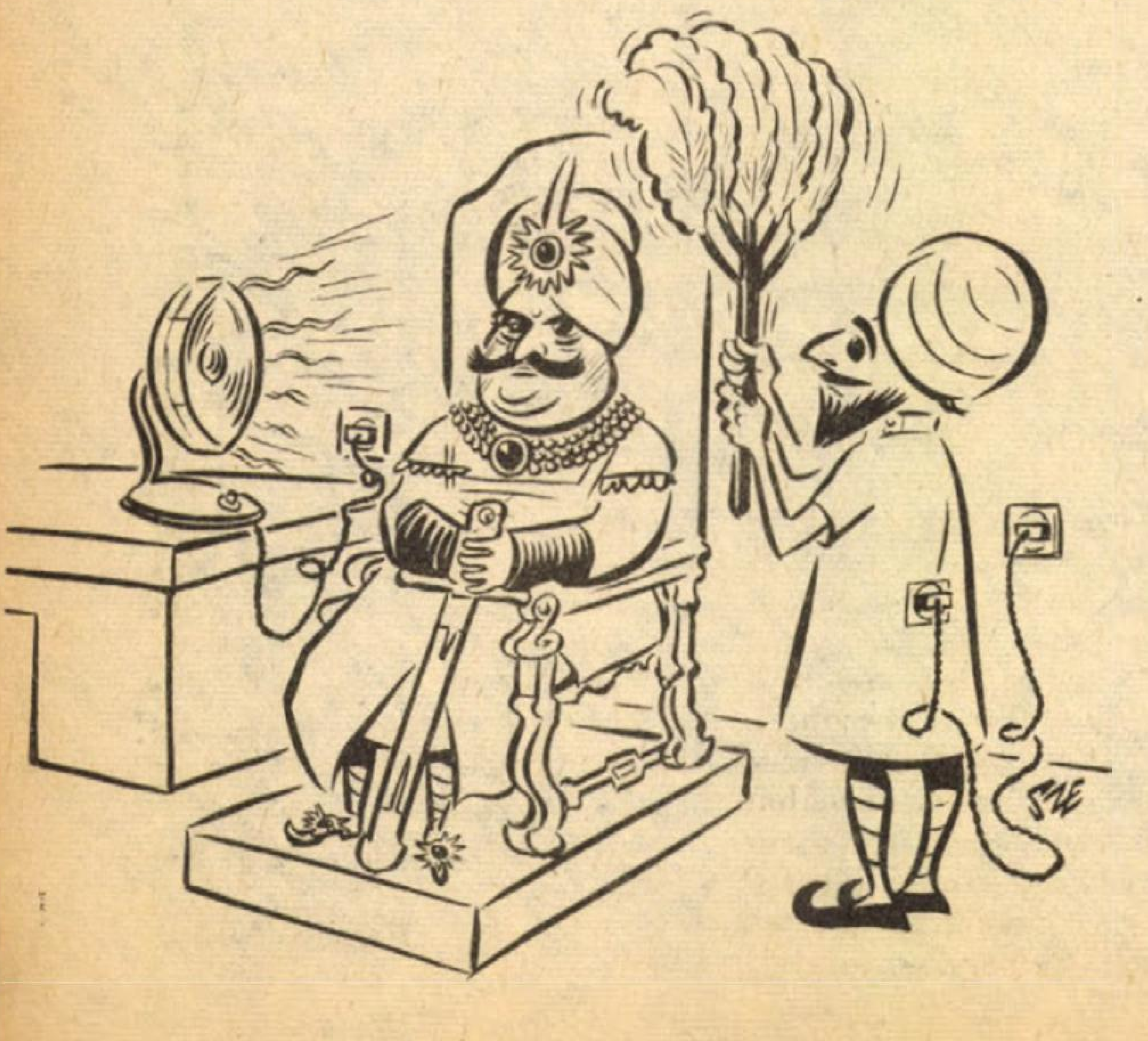
Főmérnök megtervezte, kalkulátor kiszámította, technológus lerajzolta, pénztáros a célprémiumot borítékba tette, diszpécser anyagot szerzett, művezető átállított egy gépet, munkás megcsinálta — hipp-hopp, negyednap délre készen is volt a kilencvenhét fillér értékű csapszeg.

Egyedi előállítása potom kétezertíz forintból kitellett.

Kaposy Miklós

A technika haladása

Szepesi Béla rajza

Társbérlők perselye

Balázs-Piri Balázs rajza

Háry János legújabb meséje

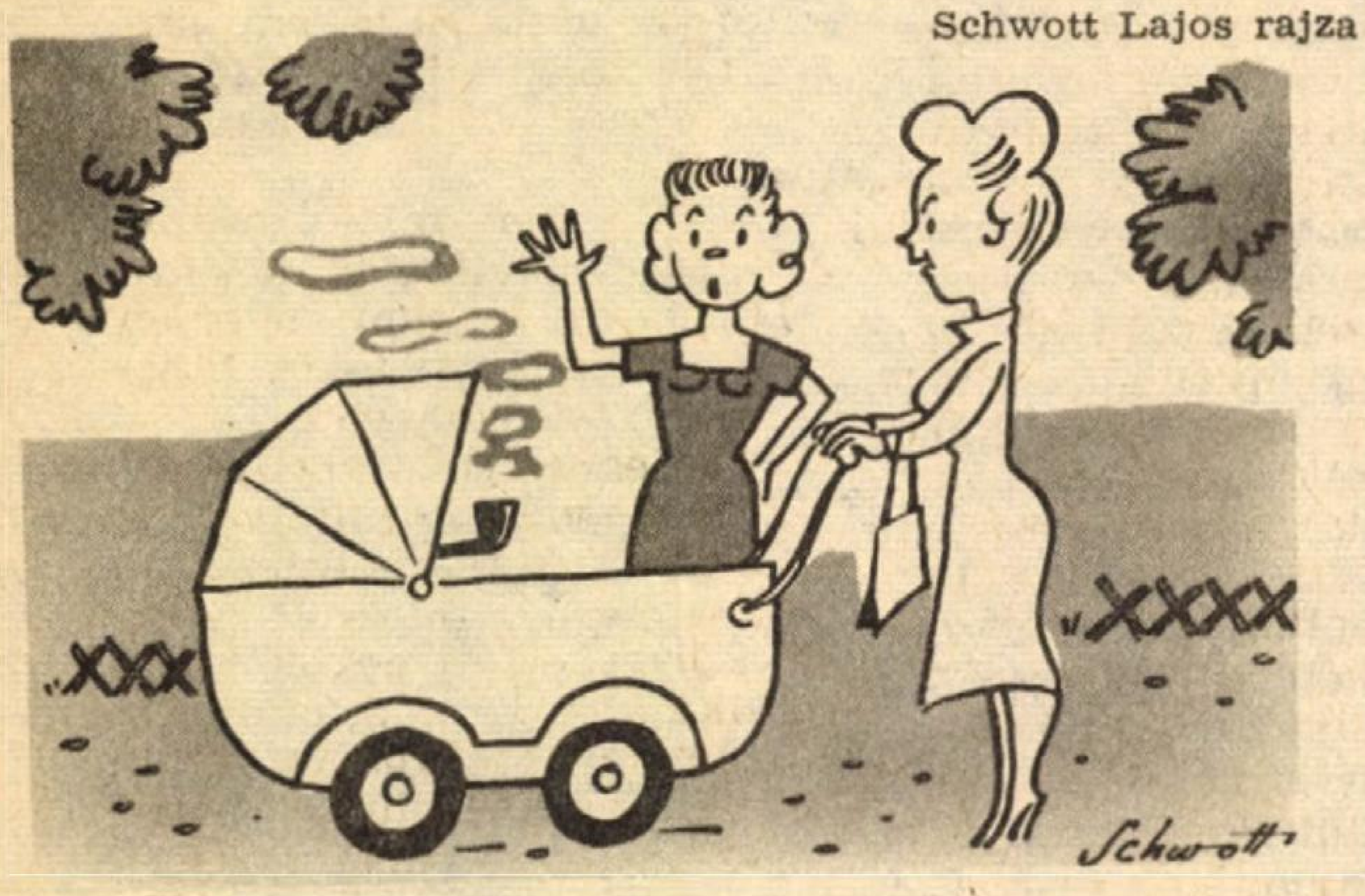
Szegő Gizi rajza

– Írtam egy filmforgatókönyvet, és minden változtatás nélkül elfogadták...

Megnyugtató

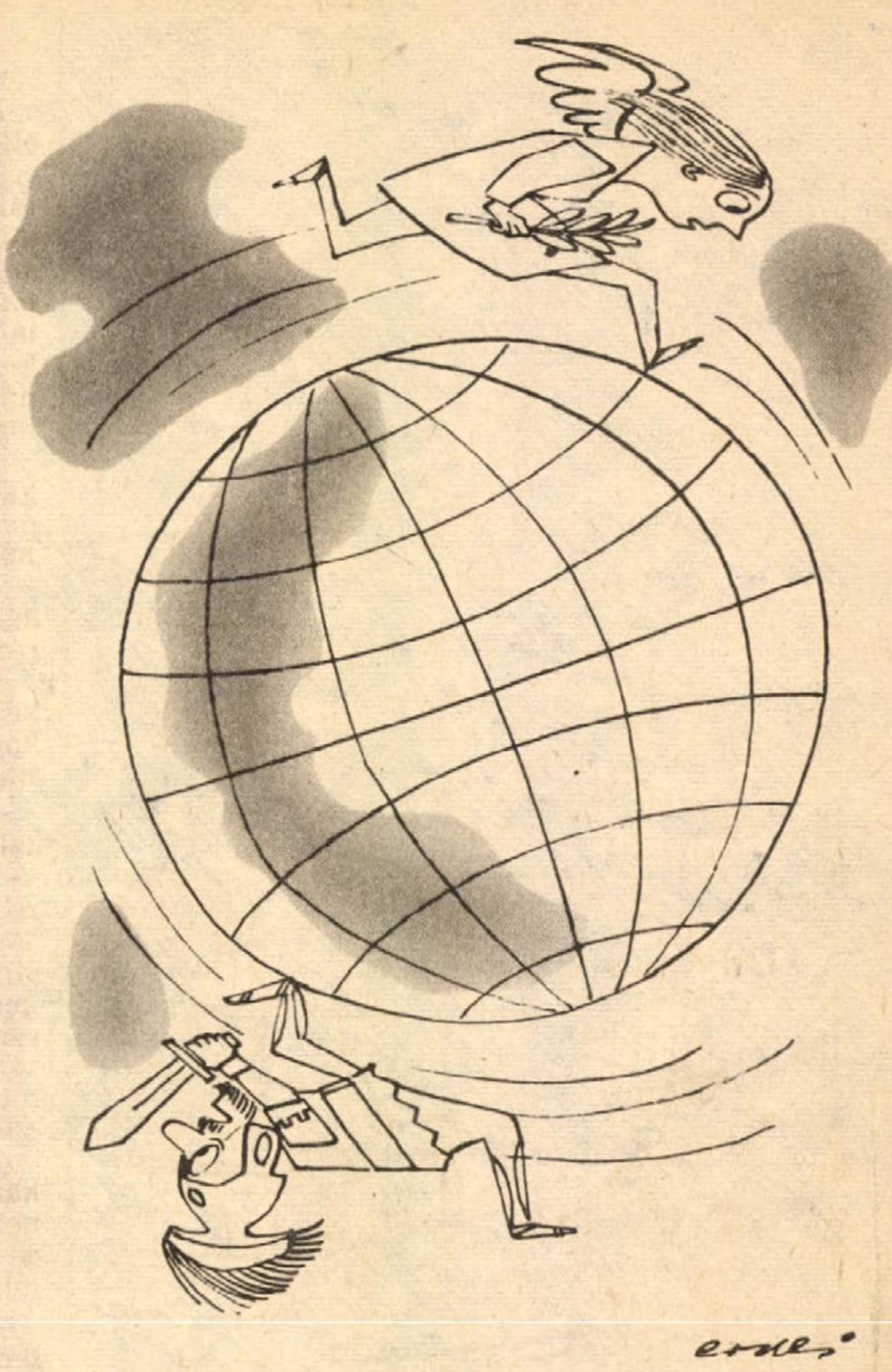
Schwott Lajos rajza

– Még mindig egészségesebb, mint a cigaretta!...

Fogócska...

Erdei Sándor rajza

Adás voltam a televízióban

— Egy néző feljegyzései —

Amikor elhatároztam, hogy személyes megjelenésemmel emelem az Országos Betétegyesület műsoros helikoptersorsolásának színvonalát, nem sejtettem, milyen események történnek majd velem.

Gyanútlanul beültem a nézőtérre, s vártam a pontos kezdést.

Néhány pillanat múltán feltűnt, hogy az első sorok majdnem üresek. A nézők nagy többsége középen húzódott meg, ott viszont olyan nagy mennyiségben, hogy egy légcsavart se lehetett volna leejteni.

A titok akkor kezdett nyiladozni, amikor egy ismerősöm hozzám csörtetett, s a középső tájegységek felé invitált.

— Ha itt maradsz, nem fogsz látszani — figyelmeztetett vészjóslón.

— Nem baj, úgyse én leszek a szerencsekerék — nyugtattam meg, de ő tovább makacskodott.

— Értsd meg, középen vannak a kamerák... ha nem ülsz jó szögben, nem fognak végigpásztázni... mit szólnak majd otthon?

Alig másfélórás várakozás után végre kilépett a függöny elé a televízió egyik riporternője, Editke s olyan bájos mosollyal nézett ránk, mint legutóbbi interjúja alkalmából a büközdpusztai gépállomás kiváló traktorosára.

Editke nemcsak mosolygott, hanem néhány jó tanáccsal is szolgált. Eszerint a kedves közönség — a televíziós adás sikere érdekében — ezúttal ne tapsoljon, ne nevessen, ne sírjon, ne egyen cukrot, ne nézzen a kamerába, ne törölje meg az orrát, ne csókolja meg a menyasszonya fülét és viszont; lélegzés közben csukja be a száját, s a köhögést függessze fel. Egyébként mindenki azt tehet, amit akar — mintha a televízió és az ő kamerái itt se volnának.

A függöny felgördült, s a hatvan tagú sorsolási bizottság tagjai olyan mereven ültek az asztalok mellett, mint egy 20-as évekbeli családi fénykép szereplői.

Ezt azonban — szomszédjaimmal együtt — nem figyeltük sokáig. Ehelyett a kamera piros lámpáját fikszíroztuk. Szakértők ugyanis azt hangoztatták, hogy ha kigyullad, lehet integetni az otthonmaradottaknak.

Ehelyett azonban az erkélyen levő jupiterlámpák gyulladtak ki. Jelen voltak ugyanis a TV híradó munkatársai is, s nekik kellett egy kis plusz fény. Nyolc lámpát irányítottak ránk, meleg volt, vakító volt, de mi tűrtük boldogan. A hatás kedvéért sorsjegyeinkkel integettünk a híradósok felé, akik azonban ezt nem viszonozták.

Ezután még két fotóriporter csinált rólunk felvételeket, s ekkor már úgy éreztem magam, mint Sophia Loren a cannes-i filmfesztiválon. (Legalább a kisestélyit vettem volna fel.)

Az izgalom egyre fokozódott. Kigyulladt a piros lámpa, s kétszer végigpásztázott bennünket. Aztán sajnos a színpad felé fordult, ahol televíziós Editke állt az egyik sarokban (a másikban sorsoltak), s miniatűr helikopterekkel játszott. Hol balról jobbra tolta őket, hol jobbról balra.

Az egyik helikopter fel is szállt egy kicsit, s megakadt Editke haján. Egész lesimította azt a szépen összekócolt frizuráját.

Később valaki felfedezte, hogy hátul is van egy kamera. Ettől kezdve — amíg nyakcsigolyánk bírta — azzal szemeztünk.

Aztán egyszerre csak szétszedtek, leszereltek mindent, s nekünk nem maradt más hátra, mint hogy megvárjuk, amíg a közvetítőkocsi elindul, s hazabandukoljunk.

Családom tagjait örömmámorban lubickolva találtam.

Anyám már az ajtóban a nyakamba borult, öcsém sápadtan gratulált, apám a meghatottságtól szólni sem tudott.

Mint később kiderült, a nagy ováció nem a sikeres televíziós adásomnak szólt. A közönséget ugyanis egyszer se mutatták...

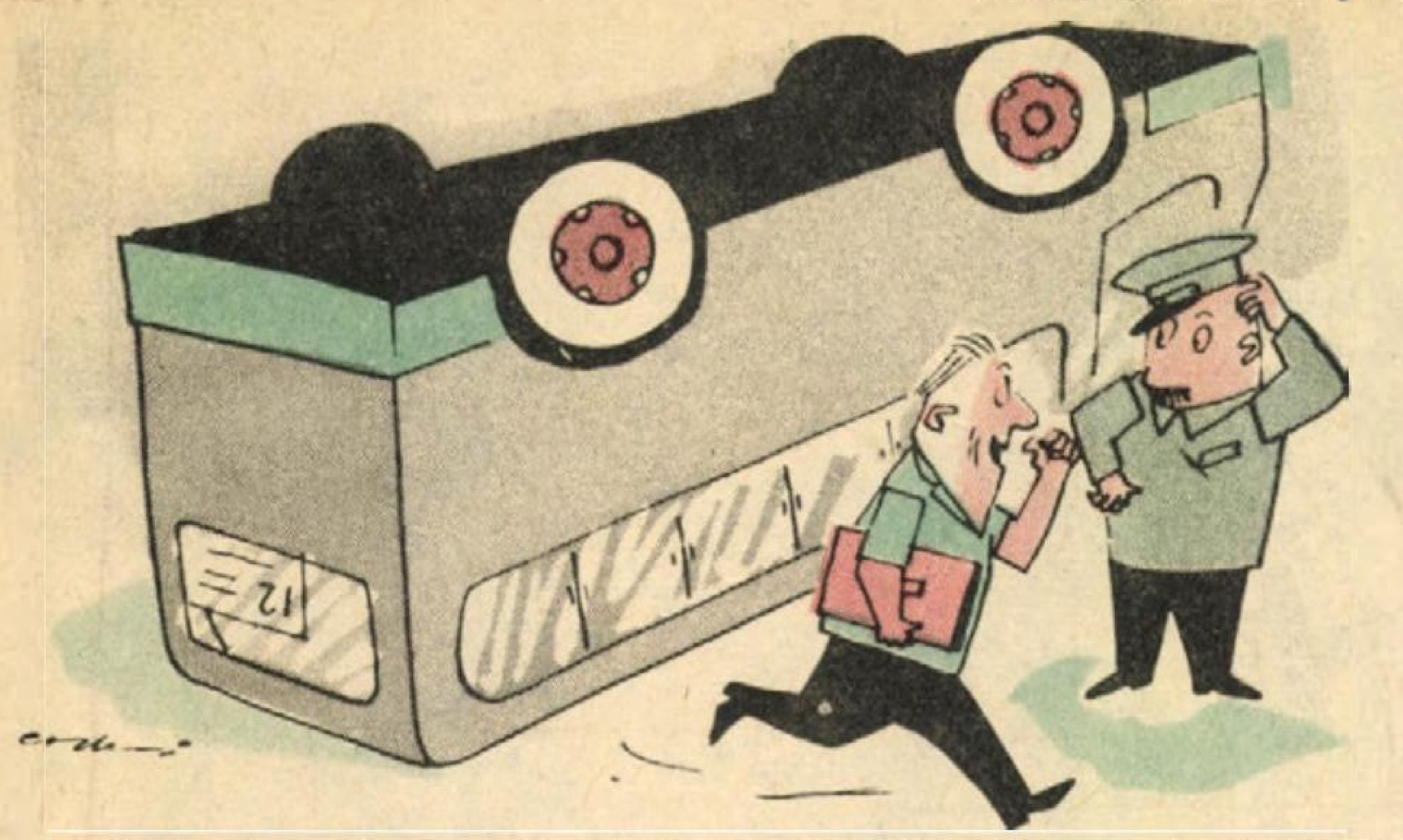
Ezzel szemben — mint otthonfelejtett sorsjegyemből megállapították — megnyertem az egyik helikoptert.

Ha meggondolom, ez is valami...

Bende Ibolya

Az autóbusz is ember

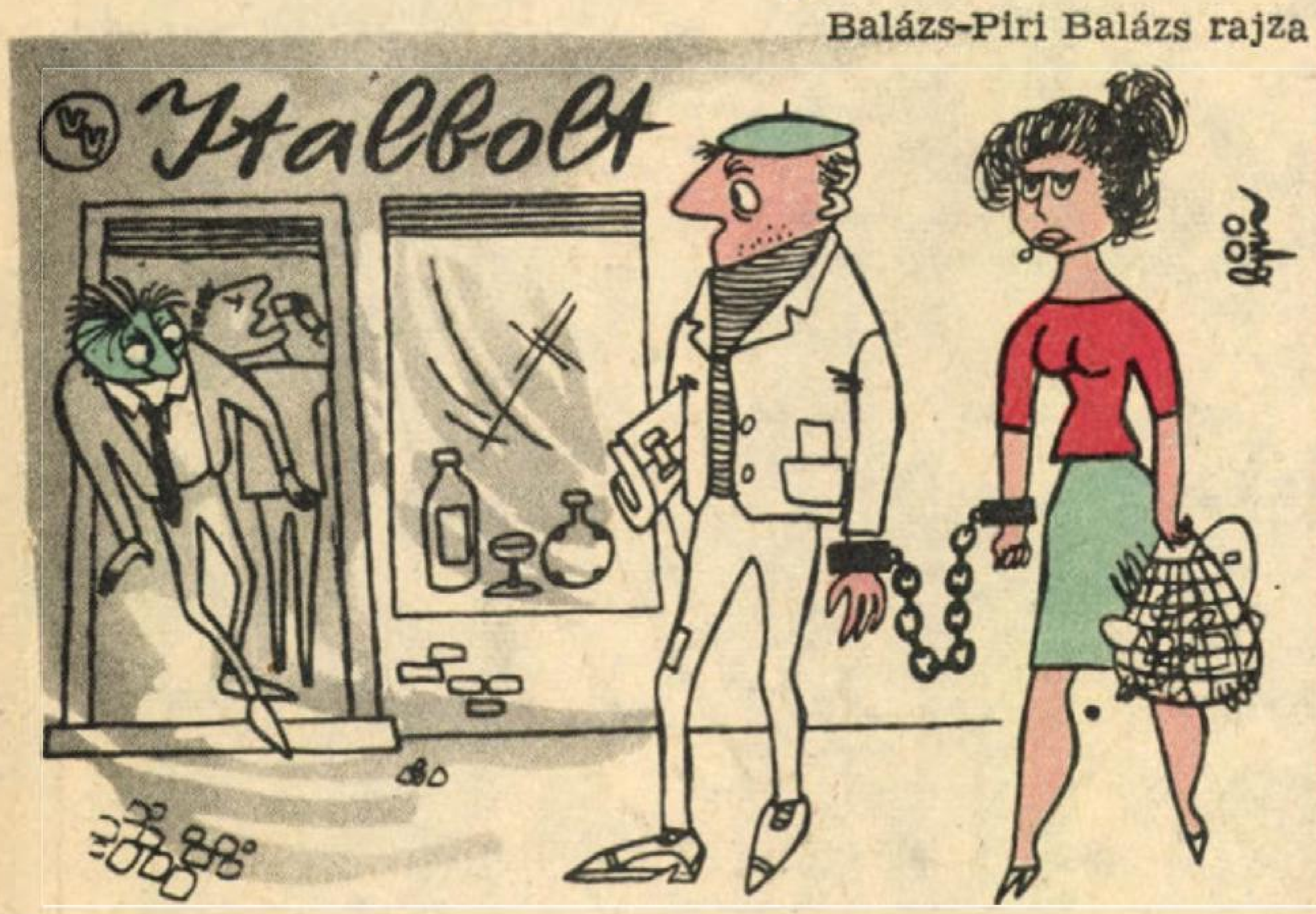
Erdei Sándor rajza

– Mondtam, hogy nyissák ki az ablakát! Most aztán hőgutát kapott a szerencsétlen!

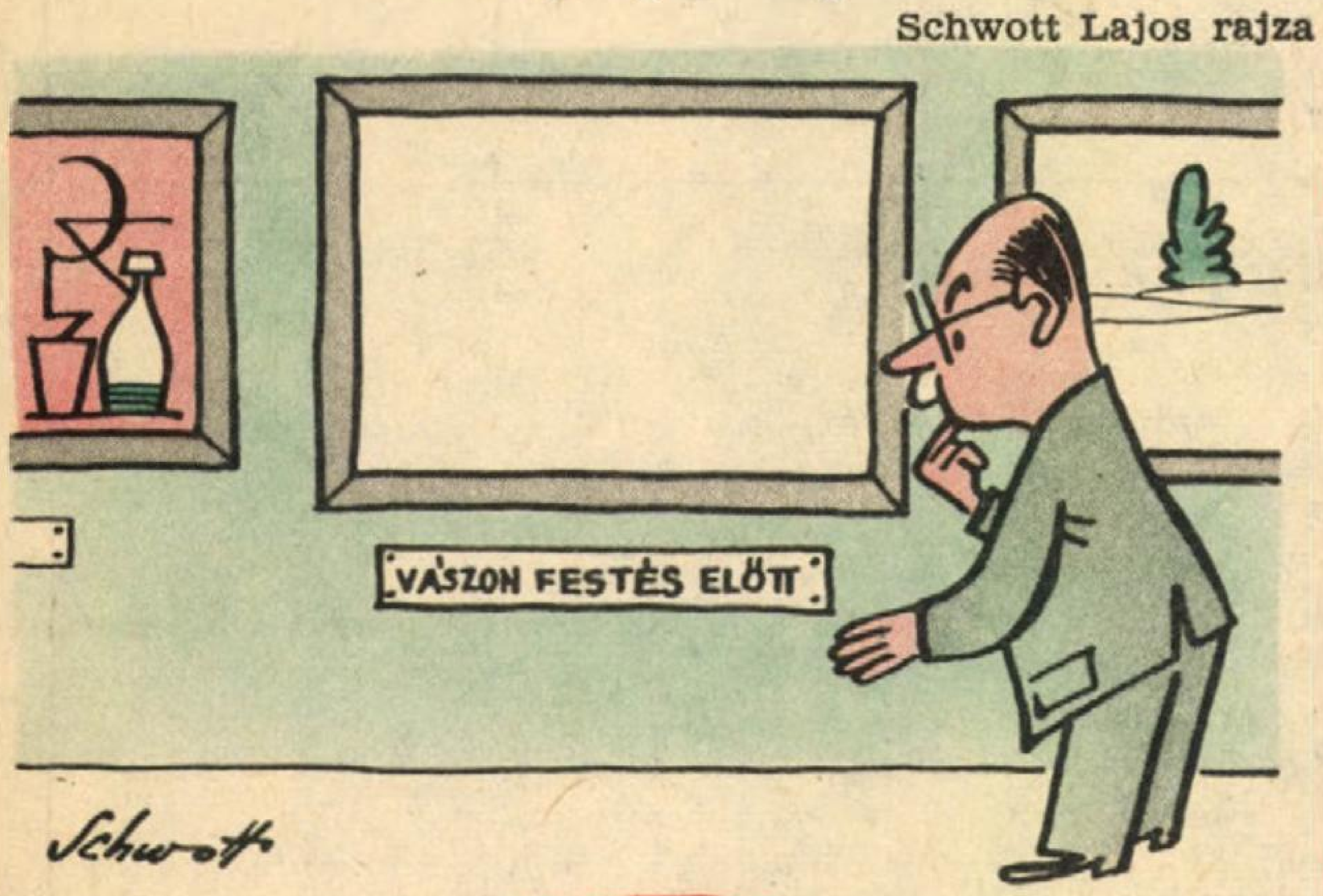
Fizetésnap

Balázs-Piri Balázs rajza

Meglepő kép

Schwott Lajos rajza

Lovagkor

Várnai György rajza

Feltalálom a gőzgépet

Néhány szerény felfedezés után — elegendő utalnom Amerikára, a spanyolviaszra és Marlene Dietrichre, akit szintén én fedeztem fel a Filmmúzeumban — elhatároztam, hogy átképzem magamat feltalálónak. Nehezen indult a dolog. Kisebb újításokkal kezdtem: felhívtam más gyárakban dolgozó mérnök barátaimat, akik elmesélték mit újítottak, ezeket én is beadtam a mi gyárunkban, elfogadták őket, kifizették, kész. De mindig éreztem, hogy tőlem többet várnak.

Egyik este kávét főztem, s töprengve néztem a fortyogó levet, a kis masinát — amikor agyamban korszakalkotó fény gyulladt. A gőz! — sistergett fejemben. — A gőz erejét kell felhasználni, ez a jövő energiája. Lám, milyen ügyesen nyomkodja kifelé a kávét. És ha nem kávét noszogatna odább, hanem mondjuk... dugattyút?

Berohantam szobámba, és dolgozni kezdtem. Ugyebár, kell egy kazán, amelyben felforralják a vizet. Megvan. Itt a kazán, amitől a víz... hová kerül? Mibe kerüljön, mibe? Ez az, egy hengerbe. És rajzoltam. A hengerben egy dugattyú van, ezt ügyesen meglöki, a dugattyú elszalad a henger végéig, miközben a gőz a nagy svungtól kiugrik egy szelepen. Ipics, apacs, te vagy a fogó — ugrándoztam féllábon az asztal körül, majd visszaültem, mert lelkesedésem hirtelen lelohadt. Hogy a fenébe hozom vissza onnan a dugattyút? Ha válaszbélyeget ragasztok rá, akkor se jön nekem vissza.

Várjunk csak egy kicsit, nyugalom! Tisztázzuk a fejleményeket, most higgadtnak kell lenni! A dugattyú, ugyebár, egy kereket hoz mozgásba. A kerék elfordul és — ez az! Felüvöltöttem, a szomszédék kutyája válaszolt. Itt van a kutya eltemetve! A kerékben! Ha megindul, nehezen áll meg, továbbfordul, és visszanyomja a dugattyút. Akkor megint kap egy kis nyomást, ide a fejibe ni, attól megint elszalad a végébe, tillárom haj, jár a motor, jár, ezért nagy pénz jár. A gőzgép felfedeztetett.

Másnap beteget jelentettem, és megcsináltam a rajzokat. Dolgozott a tus, a körző meg a logarléc. Harmadnap beadtam a rajzokat, a számításokat meg a műszaki leírást az újítási felelősnek. Bevette. Megigézve nézte, nézte, aztán szeme elhomályosult, és hangja kissé reszketett a meghatottságtól, mikor végre megszólalt:

— Büszkék vagyunk rád. Nevedtől hangos lesz a világ és minden fizikaóra. Egyelőre tízezer forintot utaltatok ki neked előlegnek.

Egycsapásra én lettem kicsinyke gyárunk büszkesége. A főmérnök áldást adott, az igazgató autogramot kért, egyik-másik kartársnő szeméből egészen tisztessé-

ges ajánlatok sugároztak felém.

Másnap, hogy felküldték találmányomat a minisztériumba, hívatott az újítási felelős. Még a köszönésemet se fogadta, csak szótlanul kezembe nyomta az egész paksamétát.

— Fogja, jó ember, ez a magáé. Tűnjön el, ne is lássam.

Felháborodva tiltakoztam, mire kibökte, hogy valami James Watt nevű pasas telefonált. Azt állítja, hogy ő találta fel a gőzgépet. És persze, elhiszik neki.

Mindjárt tudtam, hogy valaki megfúrt, csak nem akarják nekem megmondani. James Watt, röhögni kell... Micsoda neveket találnak ki, még csak nem is magyar név, nehogy utánajárhassak... Biztosan Krakovácz fúrt meg a minisztériumban, mert tavaly egy értekezleten véletlenül megittam az ő kávéját is. Hát ezért... Tudtam, hogy bosszúálló.

Na megálljatok! Hazamentem, leültem a dolgozóasztalhoz, és gondolkozni kezdtem, mit lehetne még feltalálni? Ekkor jutott eszembe a mosógép. Bravó! És nekifogtam. Elég komplikált dolog, mert előbb még fel kellett fedeznem az elektromosságot, a kétfázisú váltóáramot, a vízvezetéket és a mosóport. De hát ezek csak egyenlőtlen fejlődésem nehézségei.

Még aznap berohantam a műszaki könyvtárba és kivettem néhány külföldi folyóiratot.

Marthy Barna

Sáskairtás

Az argentínai lapban
az olvasó egy híradást lát:
a rádió ott ultrahanggal
s műsorral irtja ki a sáskát

Olyan jó műsorszám ez, melyből
mindegyik rádió tanulhat,
mivelhogy — mint kiderült — ettől
a kártevők rakásra hullnak.

Nagy ég, micsoda lehetőség!
Ezt itthon kéne kipróbálni,
bár sáskában itt nincsen bőség,
de van más, megmondhatja bárki.

Irigység, cselgáncs, csúnya lárma,
rejtélyes hasznok, durvaságok,
bár egyik sem tipikus már ma,
de néha mégis annyit látok!

Mert sok csökevény kapott rangot,
mely olyan káros, mint a sáska,
hát jöjjetek, ti, ultrahangok!
Vagy ez sem segít? No de hátha?

Lovászy Márton

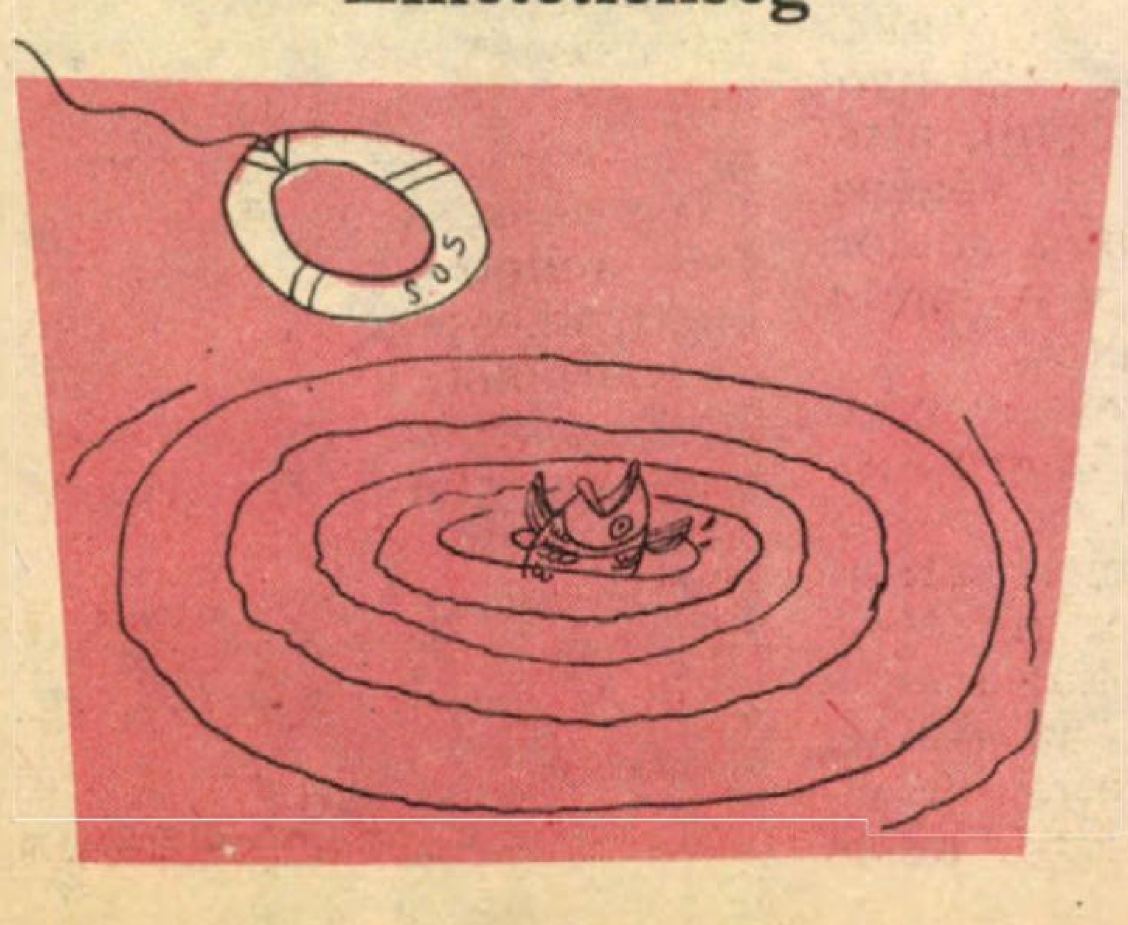

Az első házifeladat

Dolgozatírás magyarból . . .

Élhetetlenség

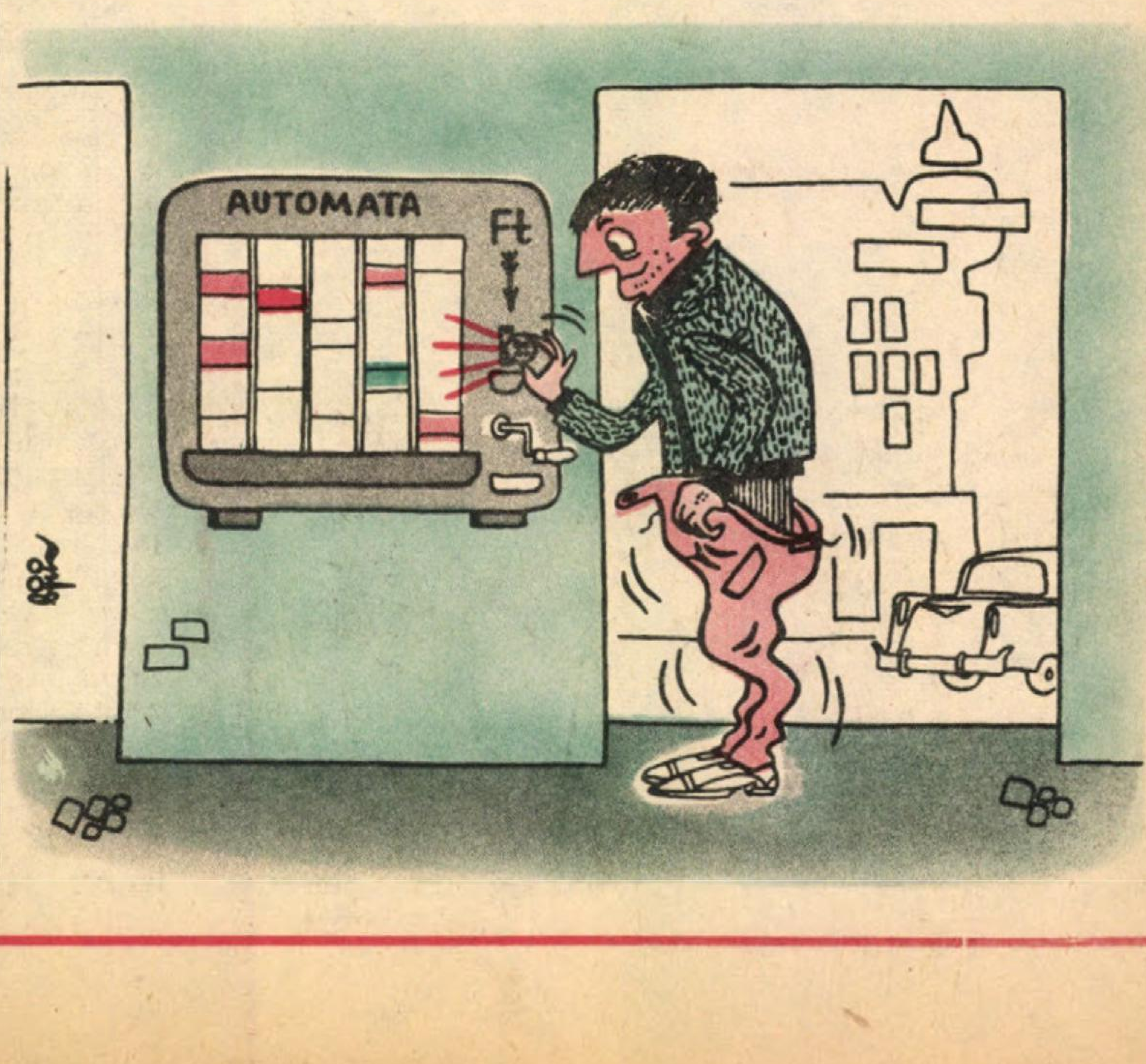

Van megoldása

Hegedűs István rajza

Az utolsó gomb

Balázs-Piri Balázs rajza

ÚJ VILÁG SZENTLŐRINCKÁTÁN

A két ló

Kovács Lajos régebben váltókezelő volt a MÁV-nál, most pedig a szentlőrinckátai „Új Világ" termelőszövetkezet ügyeit kezeli. Elnökhelyettes . . .

— 130 holdon öntözéses gazdaság van nálunk — mondja —, és már megyünk is az „Új Világ"-ot megszemlélni.

Útközben találkozunk Oroszi János bácsival, aki két lovat vezet. Az egyik, mintha kicsit sovány lenne, a másikhoz képest, amelyik nagyon jó húsban van.

— Szép erős az egyik ló — jegyezzük meg.

— Az a baj. Fegyelmi elé is kerül a kocsisa.

— De miért?

— Elő van írva, hogy menynyit és milyen keveréket kell a lónak adni. A kövérebb lopott kukoricát eszik, lopja neki a kocsis, hogy az ő lova különb legyen a többinél. A lovat persze nem büntethettük meg, pedig bűnsegédi bűnrészes volt. Lopott holmit vett át.

A Zagyva

Ötkilométeres, szerteágazó csőhálózat szórja a Zagyva vizét az öntözéses területre. Vízágyú permetezi a paprikát, paradicsomot, káposztát, salátát. A föld alatti csőhálózatot még tovább fogják fejleszteni, még nagyobb lesz az öntözéses terület. Persze a Zagyva is beleszól a fejlesztési tervbe, mert nem szabad teljesen kifosztani a folyót. Mérnökök sietnek a Zagyva segítségére, és megszabják, hogy mennyi vizet szabad elvonni belőle. Ezért aztán más az öntözési terv esős, és más tartósan száraz idő esetére.

Rekkenő hőség van látogatásunk napján. A vízágyú szórja az üdítő, friss, hideg vizet.

De jó dolga van a kelkáposztának . . .

Megtermékenyítés

Nyolcvan tehene van az „Új Világ"-nak. A borjak megtermékenyítés útján születnek. Látogatásunk időpontjában Pobeda kocsi érkezett. Azt a „tudós embert" hozta, aki a megtermékenyítés műveletét végzi. A palánkhoz már ki is volt kötve egy tehén. Szomorú arca volt ennek a tehénnek. A szája mozgott. Mintha lemondóan mondaná: „Megint egy Pobeda. És megint nem bika . . ."

Saláta

Az öntözéses gazdaság egyik nagy előnye, hogy sok a primőr. Salátát sokkal előbb tudnak szállítani, mint más téeszek. Sokat jelentett jövedelem szempontjából az újburgonya is. Két forint húszért tudták eladni. Háromszor annyiért, mint a mai átvételi ára.

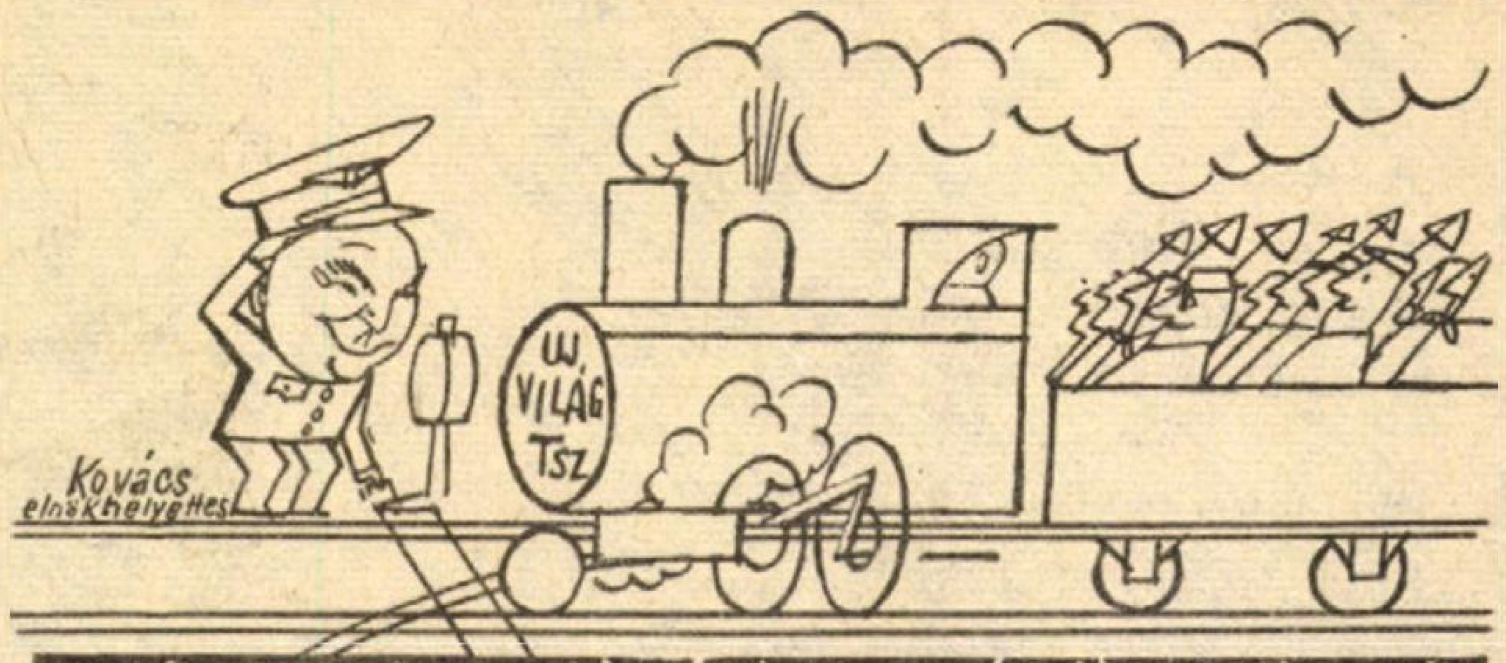
Az emelkedő jövedelem a házasságok számában is mutatkozik. Hét új házasság jött rövid idő alatt létre a téeszen belül. Nyolcvan családi ház van az „Új Világ" egyik legszebb, árnyas részén. Főleg új házasok lakják.

Megkérdeztük az egyik fiatal férjet.

— Itt ismerkedtek meg a téeszben?

— Igen. Nem sokat gondolkoztam. Megtetszett. Egyszer aztán a szülei meghívtak vacsorára. Salátával is kínáltak. Mondtam, nem kell nékem saláta, csak az, aki kapálta. Erre aztán megesküdtünk.

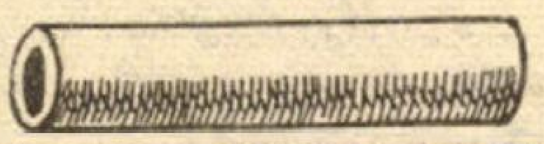
(Szür-Szabó József és Palásti László riportja)

Az elnökhelyettes jó vágányra irányítja a téeszt is

Oroszi bácsi a becsületes és a korrupt lóval

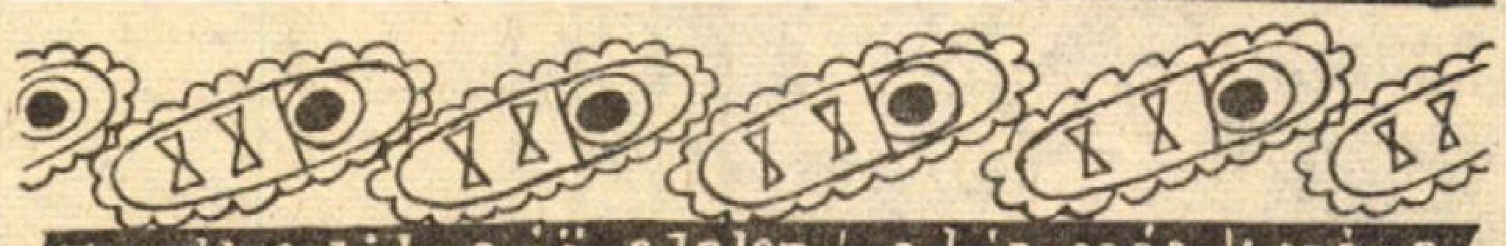
5 cm mintadarab a csőhálózatból

A vízágyú jó tussolónak is

– Megint csak Pobeda!

Emelkedik a jövedelem és a házasságok száma

KARIKATÚRA SZOBROK

Hetés György nemcsak kiváló színésze a Déryné Színháznak, de tehetséges szobrász is. Karikatúra-szobrai — legalábbis amelyeket szerkesztőségünkben bemutatott — erre vallanak. Színészportréi közül itt közlünk kettőt.

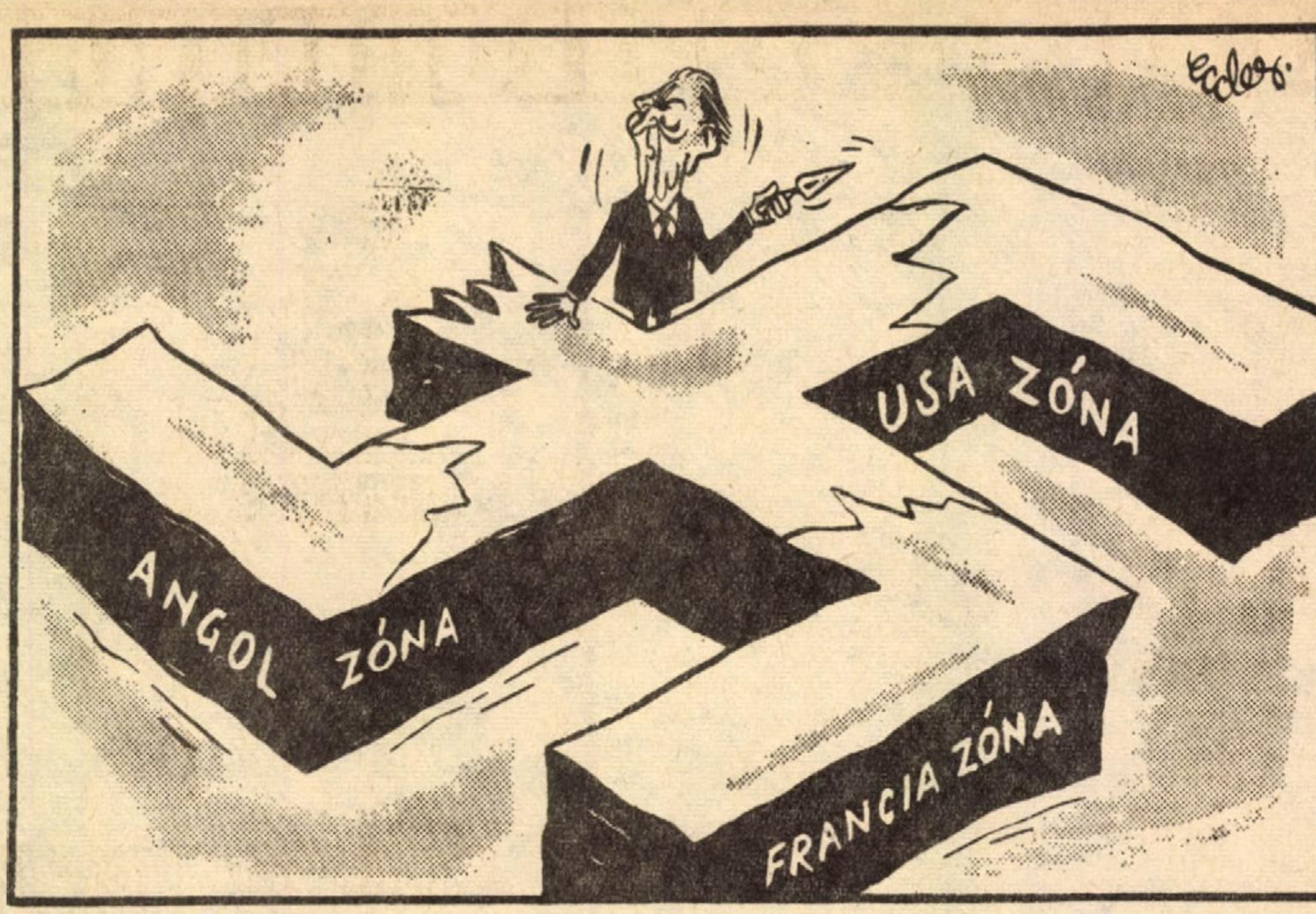
Salamon Béla

Kőmíves Sándor

A restaurátor

(A londoni Daily Workerből)

Adenauer: Sajnos, a negyedik szárát nem sikerült helyreállítanom . . .

VÍZIÓK

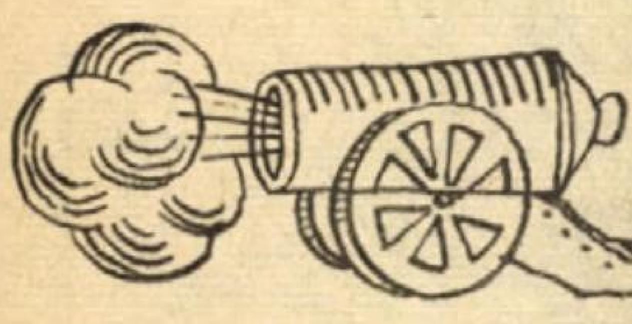
Mivel a napfolttevékenység még mindig tart, s a frontok is vonulgatnak, vonulgatnak, újabb látomások kínoznak mostanában. Ezeket orvosi utasítás értelmében felszínre és nyilvánosságra kell hoznom. Kérem olvasóimat, fogadják őket diagnózisnak kijáró tisztelettel.

Első vízió

Fülöp edinburghi herceg, az angol királynő férje, egy ünnepi fogadáson hirtelen az asztalra csapott, és duhajul énekelni kezdett:

Hogy engem egy asszony
Egzecíroztasson,
Olyan nincs,
Nem is volt,
De nem is lesz
a sifonérban . . .

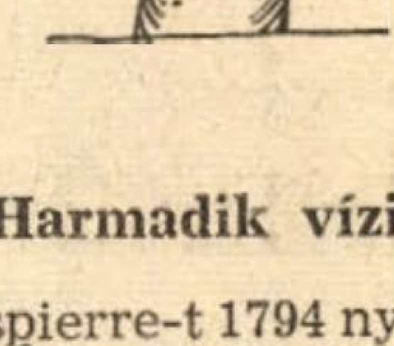

Második vízió

Az austerlitzi csatatéren az osztrákok már elindultak, hogy a tervezett bekerítő hadmozdulatot elvégezzék. A franciák is résen álltak, Soult marsall izgatottan várta a parancsot, hogy megrohanja a pratzeni magaslatokat, Napóleon azonban sehol sem volt látható.

— Hol a császár? — kiáltották mindenfelé nyugtalanul.

Végül hírnök jött és jelentette, hogy őfelsége hirtelen megbetegedett sárgaságban és hipertóniában, orvosa betegállományba helyezte, de lehet, hogy három nap múlva kiírják.

Harmadik vízió

Robespierre-t 1794 nyarán felkereste egyik híve, és előadta kérését, hogy sürgősen tárgyalni szeretne vele. A Megvesztegethetetlen szabadkozott, hogy nagyon elfoglalt, nem ér rá. Az illető erősködött: mégis melyik nap fogadhatná. Robespierre elővette előjegyzési naptárát, és sorban mutatta, hogy valamennyi napra van valami elfoglaltsága. Már Thermidornál tartottak.

— És mit szólna kilencedikéhez? — kérdezte az illető.

Robespierre a naptárába nézve rázta a fejét:

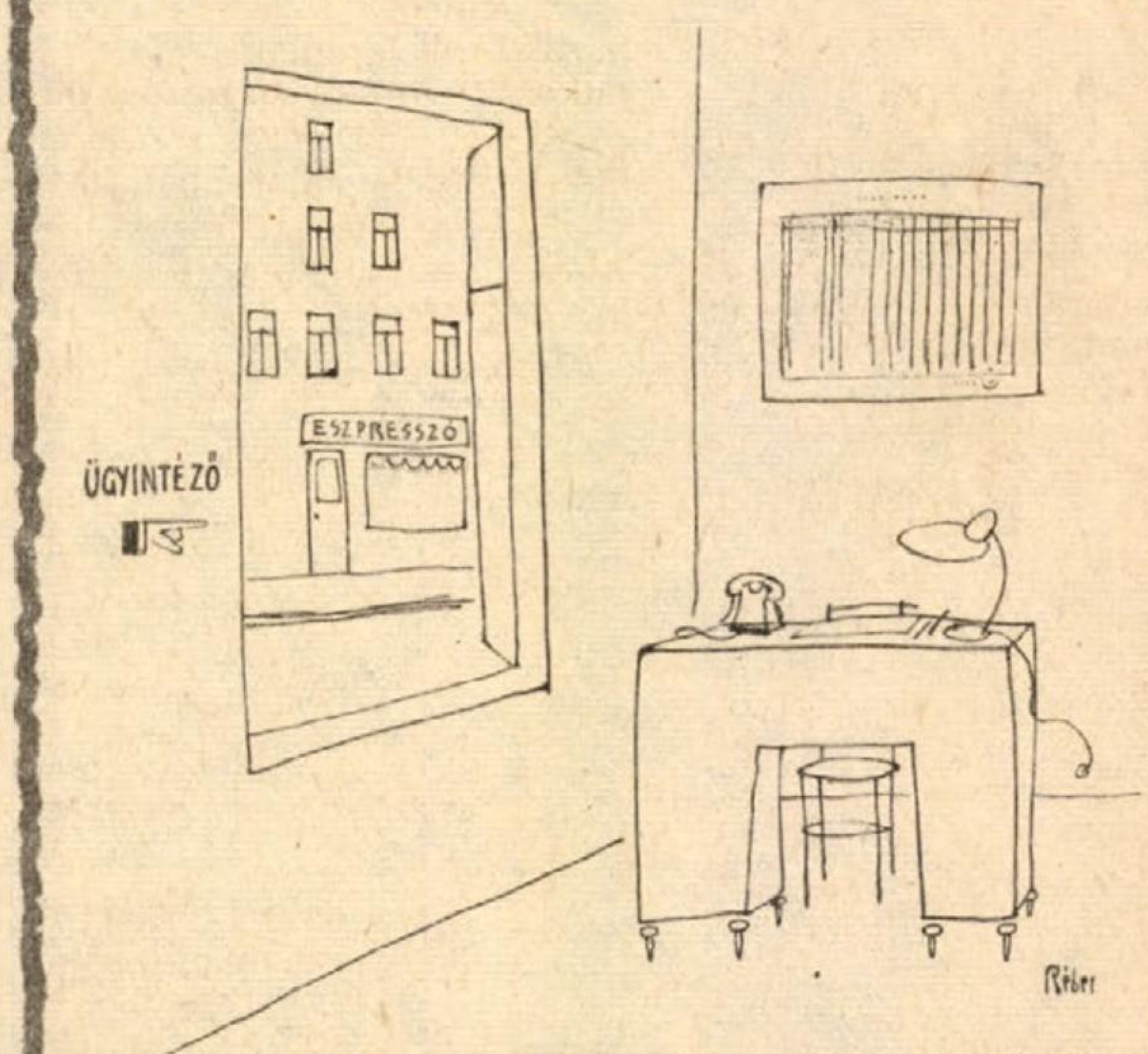
— Nem jó, akkor fognak letartóztatni.

F. L.

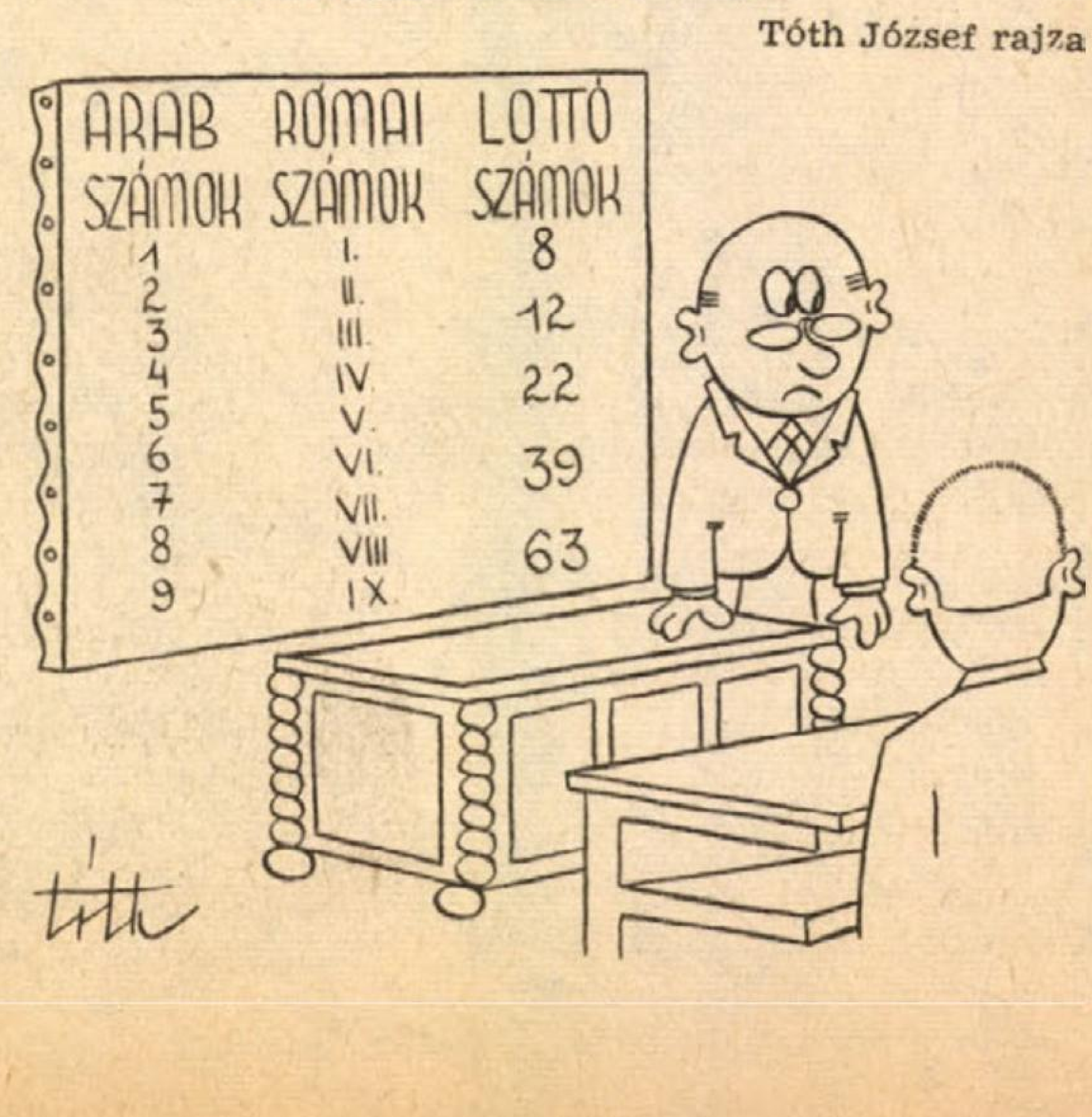
Hivatal

Réber László rajza

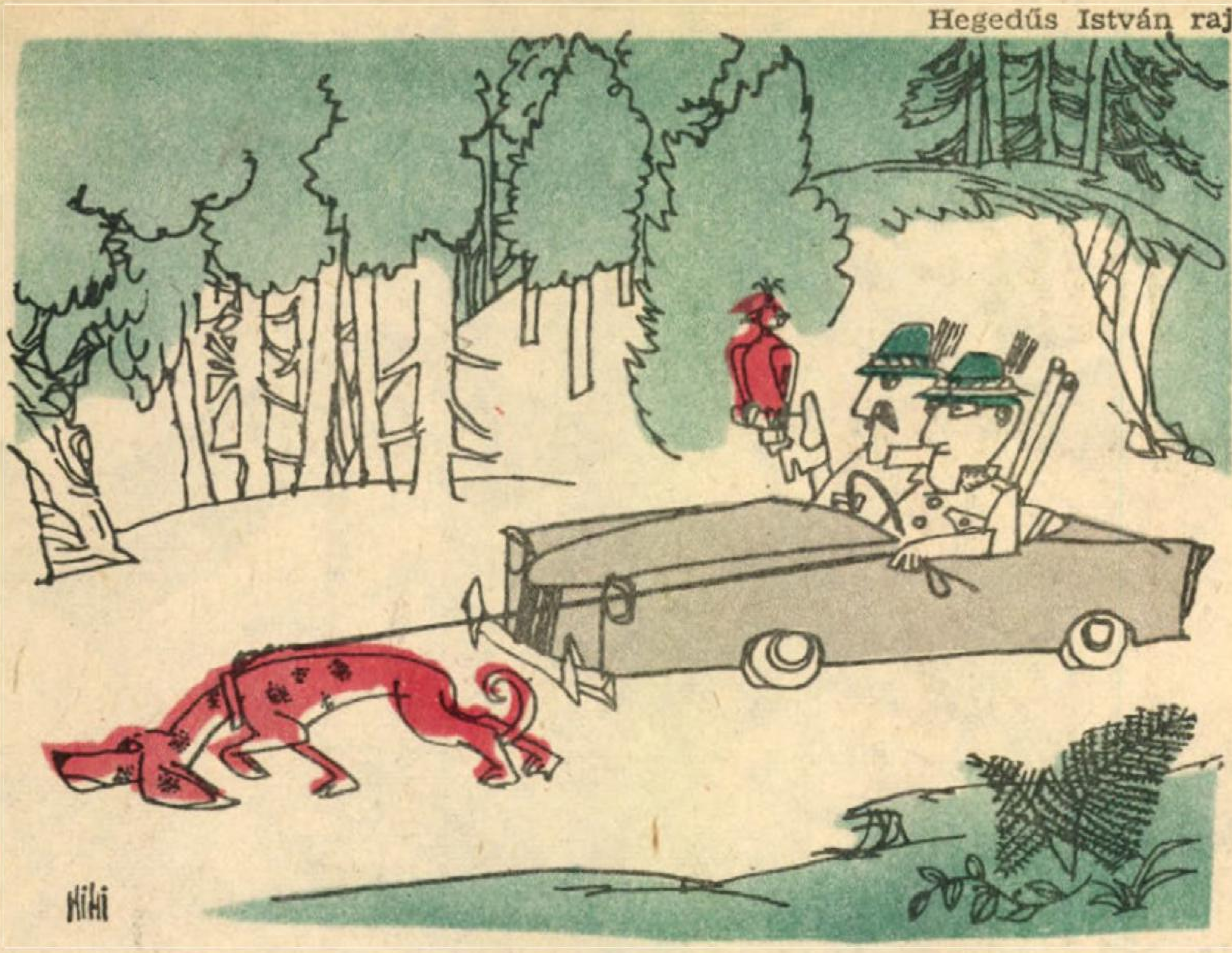

Pénteki számtanóra

Tóth József rajza

Külföldről jönnek vadászok

Hegedűs István rajza

Családi fénykép

Várnai György rajza

Gyermekszáj

Panni a sok ráncosbőrű
Elefántot nézi sorra,
S így kiált: „Jé mindegyiknek
Plisszírozva van az orra!"

A gólya

Állatkertben a tó partján
Csupa vidám kacaj fakadt,
A gyerekek sóspereccel
Etették a madarakat.

Csak a gólya járt ott rosszul,
Rettentően bosszantotta,
Hogy sok fürge kicsi kacsa
A perecet elkapkodta.

De végül is odavágott,
És szigorú arcot öltött,
Mintha csak azt mondta volna:
„Engem se a gólya költött!"

Optikai csalódás

A sasketrec előtt egy úr
Iszonyú nagy száját tátott.
Részeg volt az istenadta,
S csupa kétfejű sast látott.

Állati bürokratizmus

Csiga kartárs szarvacskái
Lassan már az égig nőnek,
Amióta őt tették meg
Állatüzem-vezetőnek.

Betartja a csiga-tempót,
Csúszik, mászik, nyújtózkodik...
És azóta főleg mindig
„Házon kívül tartózkodik."

Szőnyi Zoltán

Ludas Matyi megmagyarázza

Miért a nyugatnémetek kapják a legnagyobb amerikai segítséget?

Kacorköviéknél vendégség van. A házigazda behoz egy nagy tál őszibarackot, és minden vendég elé tesz egyet, de a kövér Fegyvernekiné elé öt darabot tesz.

— Miért ez a kitüntetés? — kérdi Fegyvernekiné. — Miért ad nekem ilyen sokat?

— Azért — mondja Kacorkövi —, mert magának van a legnagyobb szája.

Hogy fogadja az USA a leszerelésre tett ésszerű javaslatokat?

A gazdag rágógumigyároshoz beállít egy szerényebb viszonyok közt élő rokona, de még mielőtt kinyitná a száját, így szól a rágógumigyáros:

— Mert nem!

— Mi az, hogy mert nem? — kérdi a rokon.

— Nézd — mondja a rágógumigyáros —, te ötszáz dollárt akarsz kölcsönkérni, én azt mondom, nem adok, te azt kérded, miért nem, erre mondom én: „mert nem".

E heti hirdetésünk

„CSODÁLATOS ÉLMÉNY VOLT A REAL MADRID— VASAS MÉRKŐZÉS!”

(Di Stefano nyilatkozata)

Mint ismeretes, a múlt héten zsúfolt nézőtér előtt a Vasas labdarúgó csapatának hősies küzdelemben sikerült megakadályoznia a Real Madrid nagy arányú győzelmét. A világhíres spanyol csapat kénytelen volt megelégedni azzal a két góllal, amelyet kínos-keservesen össze tudott kaparni. A Ludas Matyi kiküldött munkatársának alkalma volt beszélni Alfredo di Stefanóval, a leghíresebb spanyol játékossal, aki a következőket mondotta:

— A Vasas a világ legjobb csapata. A Real Madrid ugyan jobb egy árnyalattal, ez azonban elsősorban Madridban fog kidomborodni. Egyéniieg a Real Madrid játékosai jobbak, csapatmunkában azonban a Vasas feltétlenül felülmúlja az Ózdot.

— A magyar közönség nagyon lelkes és rokonszenves, szebben fütyül, mint a sokkal kevésbé muzikális spanyol közönség. Néhány összecsapás során azonban meg kellett állapítanom, hogy a magyar közönség nem eléggé ismeri a bikaviadalok légkörét.

— A mi szurkolóink, amint azt a közönség is tapasztalhatta, keménykalapban szurkolnak, míg a Vasas szurkolói ingujjban. A Vasas szurkolói ilyen módon nem tudnak kalapot emelni kedvenc csapatjuk tudása előtt. Szerencse, hogy a közönség ilyen kínos helyzetbe nem jutott.

— A sorsolás nem kedvezett nekünk, nem nyertem a félidőben televízió készüléket.

— Nagyon érdekes volt a játékvezető, aki egy alkalommal tizenegyes helyett pontosan a vonalról adott ellenünk szabadrúgást. Ez az érdekes szabadrúgás spanyol—francia koprodukció volt.

— A Real Madridról még csak annyit, hogy méltó utóda a világhódító spanyol hősöknek. A spanyol állampolgárságnak az az előfeltétele, hogy az illető abszolút kétlábas legyen és kapura is tudjon lőni.

— Nem akarok jósolni a madridi visszavágó mérkőzésre, de az az érzésem, hogy a Vasasnak nem lesz elég ez a 0 : 2.

Láttuk-rajzoltuk

Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráci
Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráci

Ingológia

Régóta vágyom arra, hogy egy tudományág megalapítója és első művelője legyek, most itt az alkalom. Ez az új tudományág, melyet ezennel megalapítok, az ingológia, azaz magyarul: ingészet. Tárgyköre szerint azzal foglalkozik, hogy megfejtse, elemezze a kirakatokban látható különböző férfi-ing típusok és féleségek elnevezését, tulajdonságait.

A fehérnemű szaküzletek kirakatainak beható avagy csak felületes szemlélői előtt is minden bizonnyal feltűnt, hogy e kirakatokban az utóbbi hetekben megjelent az „ALIVA", amivel megdőlt a „NEVA" hegemóniája. Jelentése: „alig kell va-

salni", szemben a korábbival, ami „nem kell vasalni"-t jelent. („No iron" — hogy az angolok is megértsék.) A dologban csak az a csodálatos, hogy az „alig kell vasalni" kiszorította a „nem kell vasalni"-t, aminek csak az a magyarázata lehet, hogy a „Nevá"-k miatt a dolgozó nők második műszakjában kapun belüli munkanélküliség ütötte fel a fejét, s ők követelték, hogy az ipar biztosítsa számukra a mindennapi vasalni valót, ha még oly keveset is, mint amennyit az „aliva" vasalása jelent.

Változatlanul tartja pozícióit az ún. „NEXŐ-ing. Ez az elnevezés nem a nagy dán író tiszteletére történt, mint azt egyes pre-ingológusok hitték, hanem onnan ered, hogy ezzel az ingféleséggel a felvevés tekintetében „nem kell szöszmötölni". Ez ugyan „NEKSZŐ" lenne rövidítve, azonban a rövidítést is rövidítették. Ez az ing-készítmény lehet „neva" és „aliva" egyaránt, de általában „keva" formában gyártják, ami azt jelenti, hogy kell vasalni. Egyszerűen bele lehet bújni, nem kell gombokkal, nyakkendővel szöszmötölni.

A nyáron jött divatba a „KIVING". Ez olyan ingféleség, melyet kívül is lehet viselni, ha nagyon meleg van. Hűvösebb időjárás esetén átalakítható „BEVING"-gé, azaz a nadrág alá lehet gyűrni. Ezt a műveletet egyébként el lehet végezni hagyományos inggel is („keva beving"-gel), amire volt példa bőven a lezajlott kánikulák alkalmával, amikor a belül viselhető ingeket a hőguta küszöbén álló férfiak a nadrágból kiráncigálták.

Egyébként várható új ingtípusok megjelentetése is. Rövidesen megjelenik a kirakatokban a szorosan záródó „BEHRING", a dzsungeljárók részére készített „KIPLING"; majd a „VIKING", vitorlázók részére, s végül a tavaszi zsongás idejére hordható „SINDING".

Egyszóval, LESSING, akarom mondani lesz ing bőven.

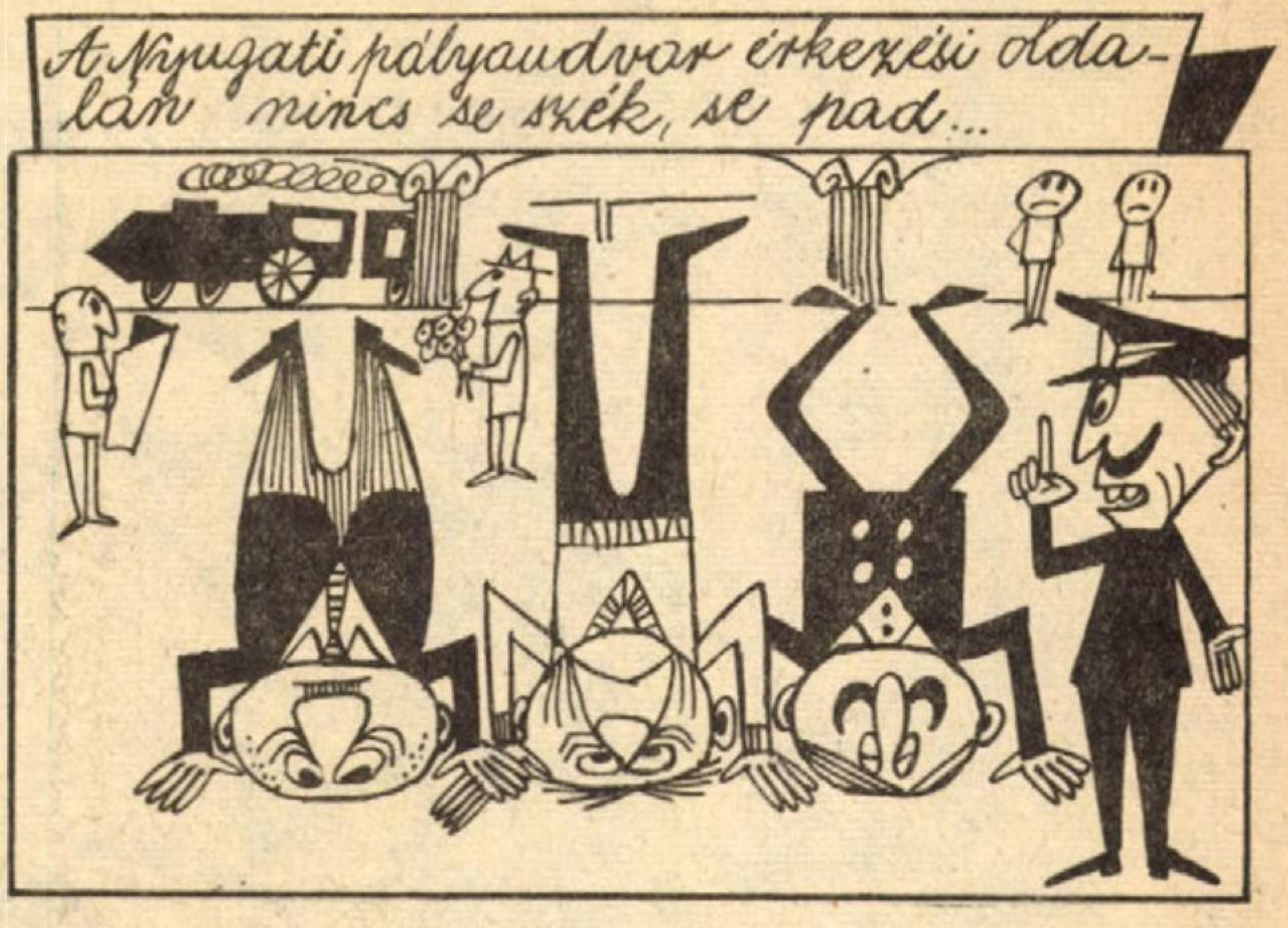
Zsiray Károly

Vigasz

Szegő Gizi rajza

– Nem baj, drágám, ezentúl legalább elöl is felszállhatsz a trolira...

– Ha a fejük tetejére állnak, akkor se tudnak leülni!

A mama kézenfogja a két gyereket és bemegy az üzletbe. Az egyik gyerek nyolc évesnek látszik, a másik tiznek. A mama megkérdi az üzletvezetőt: miért nem engedi a gyerekeket a boltba, amikor vásárolni küldi őket. — Dolgozó nő vagyok — mondja a mama —, a gyerekek nagy terhet vesznek le rólam, ha elvégzik a vásárlást.

— Két gyerek nem jöhet be egyszerre — feleli az üzletvezető a mamának.

— Miért nem jöhet be? — kérdi meglepődve a mama.

— Egyszerűen azért, mert lopnak — feleli udvariasan az üzletvezető, már amilyen udvariasnak hathat az ilyen megállapítás a mamára.

Az üzletvezető tovább magyaráz, úgy látszik, készen van már ehhez a tételhez az elmélet is.

— Ha két gyerek együtt van, falaz egymásnak — közli a boltos újfent.

Legalább öt—hat főnyi személyzet dolgozik a kis üzletben, mindegyikük nyitott szemmel jár. Ettől függetlenül érdemes megkérdezni: hogy meri lopással gyanúsítani általános iskolás gyerekeinket csak úgy általában a II., Keleti Károly utca 11/a. szám alatti 02404-es KÖZÉRT önkiszolgáló bolt vezetője?

(— s)

Optima tragédia

A zalaegerszegi MESZÖV a múlt év tavaszán vásárolt egy szép kivitelű Optima írógépet. Öröm volt rajta gépelni — hat és fél hónapig. Akkor betegeskedni kezdett. Nyilván szervi baja volt, mert kívülről semmiféle kóros elváltozást nem tapasztaltunk rajta. Olyan lett, mint egy csökönyös ló. Ha a kocsija megállt, nem akart elindulni, ha meg elindult, nem akart megállni. Ezért aztán a papírra ütött betűk úgy összevissza futkostak rajta, mint egy gazdátlan birkanyáj.

Elvittük a Finommechanikai Vállalathoz, ahol megjavították. Ekkor néhány napig zavartalanul működött, aztán újabb gyógykezelést igényelt. Harmadszorra beható vizsgálat után azt mondták a Finommechanikai Vállalatnál: „Ezt a gépet már csak Budapesten

tudják megjavítani, mert ki kell rajta cserélni a kocsisínt."

Ezután a gyönyörű szép írógépet, amely alig fél évig teljesített szolgálatot, Budapestre küldtük a Bécsi úti Irodagépértékesítő Vállalathoz. Azóta egy év telt el, és még mindig ott van. Sürgetésünkre azt válaszolták: nem kapnak hozzá alkatrészt.

Két kérdésre szeretnénk választ kapni az illetékesektől:

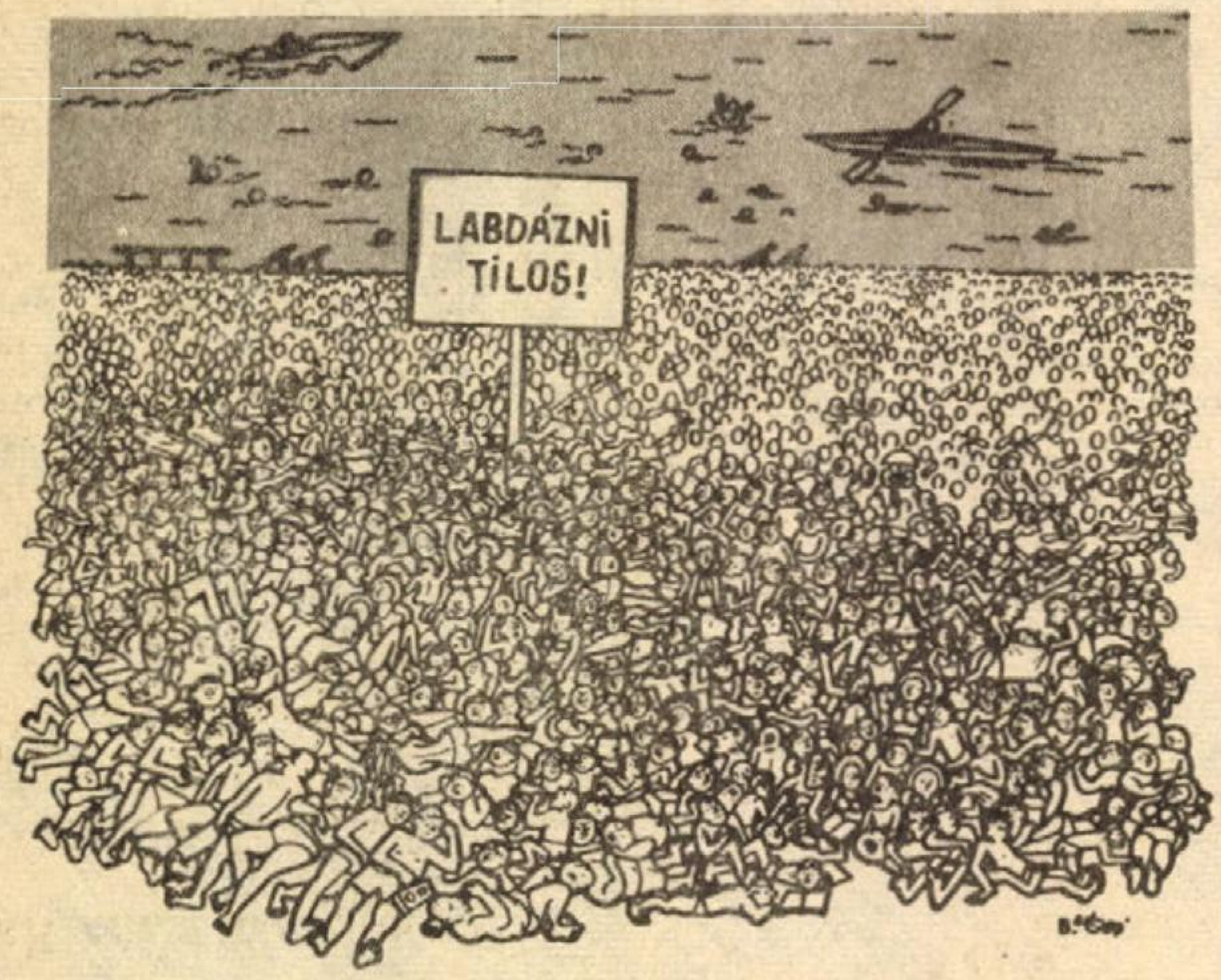
1. Miért hoznak forgalomba olyan írógépet, amely gondos kezelés mellett is csak néhány hónapig használható?

2. Ha nincs alkatrész, miért fogadták el javításra?

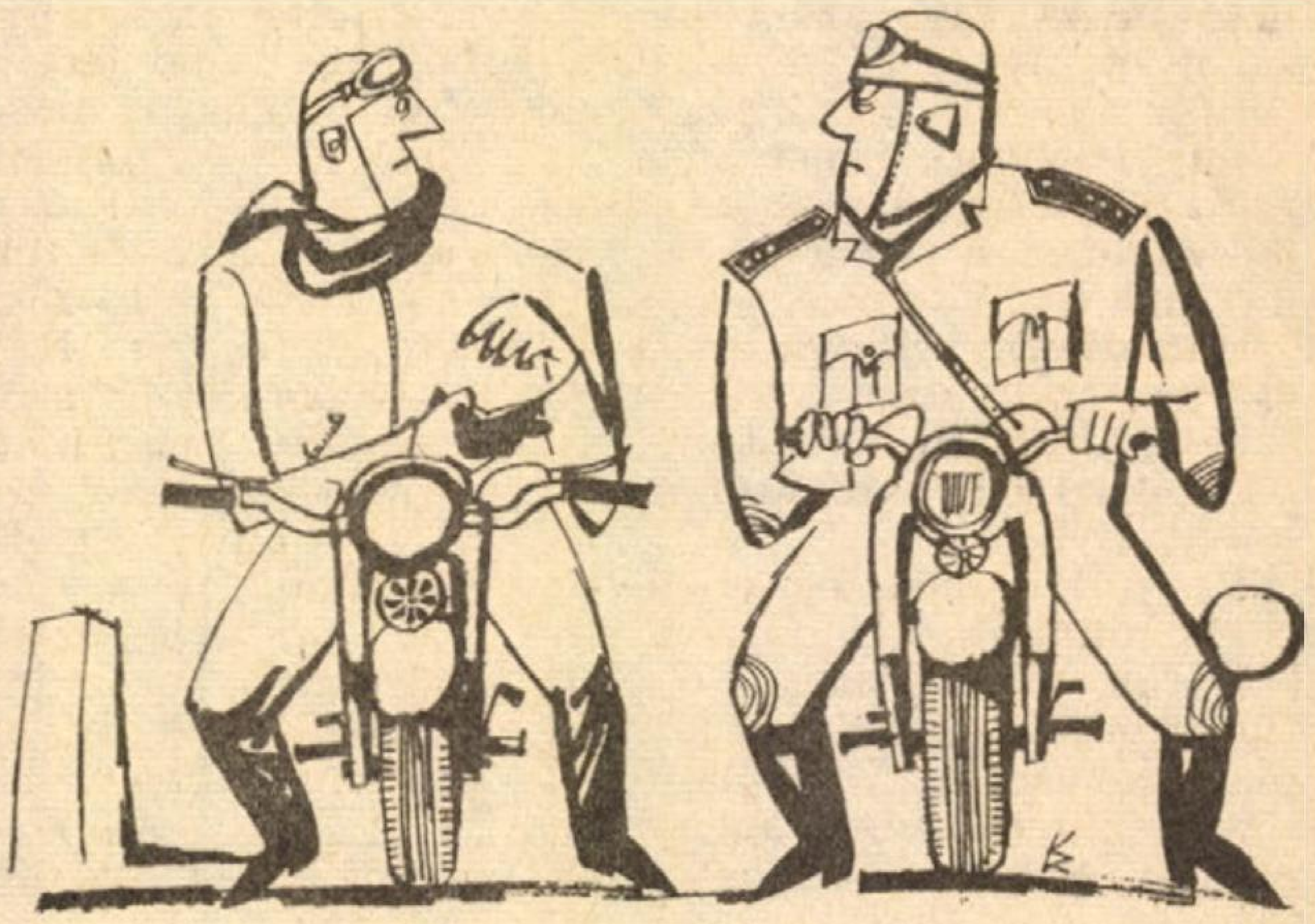
Takács Elemér
Zalaegerszeg, MESZÖV

IMPORTHUMOR CSEHSZLOVÁKIÁBÓL

Fontos figyelmeztetés

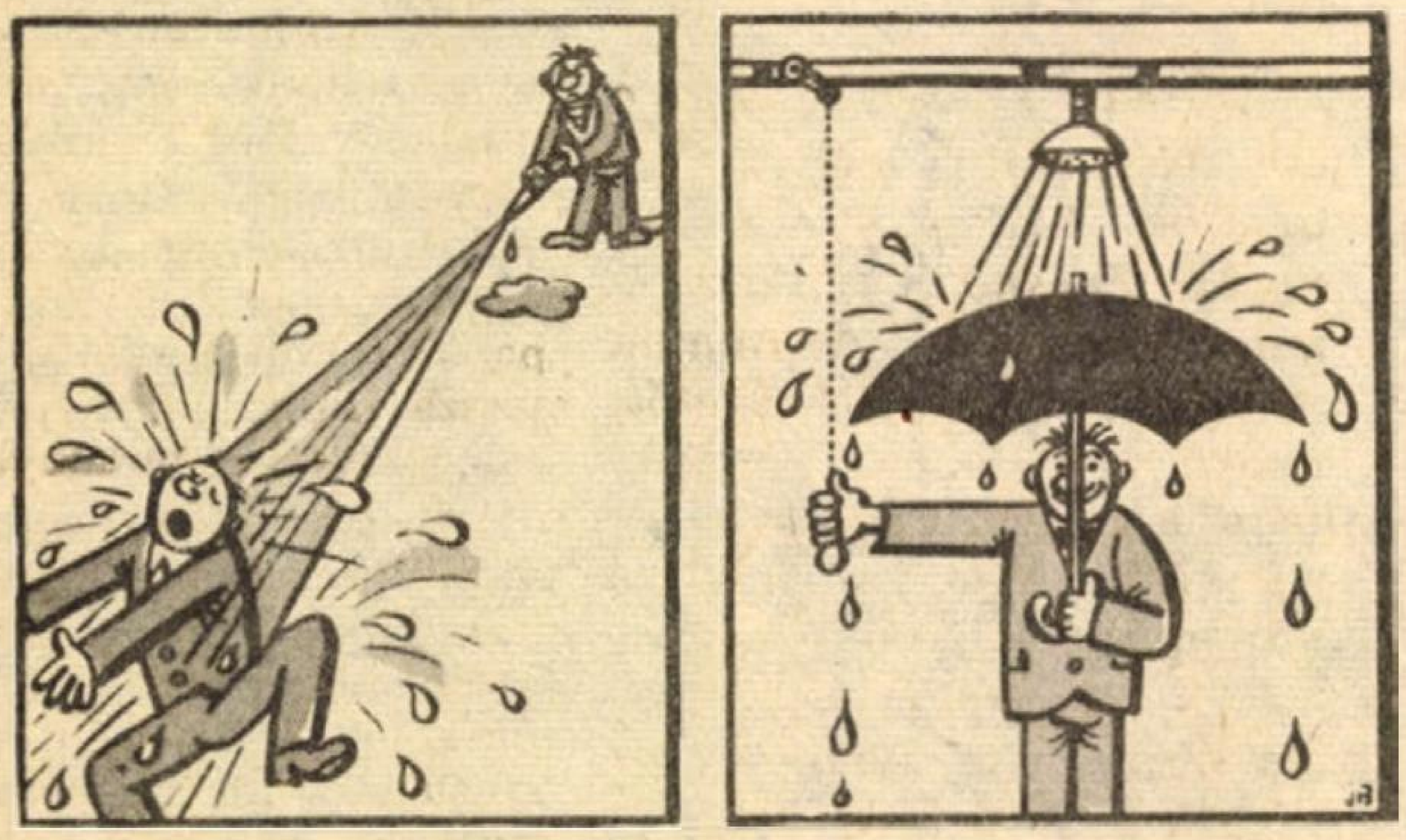

Régi motoros

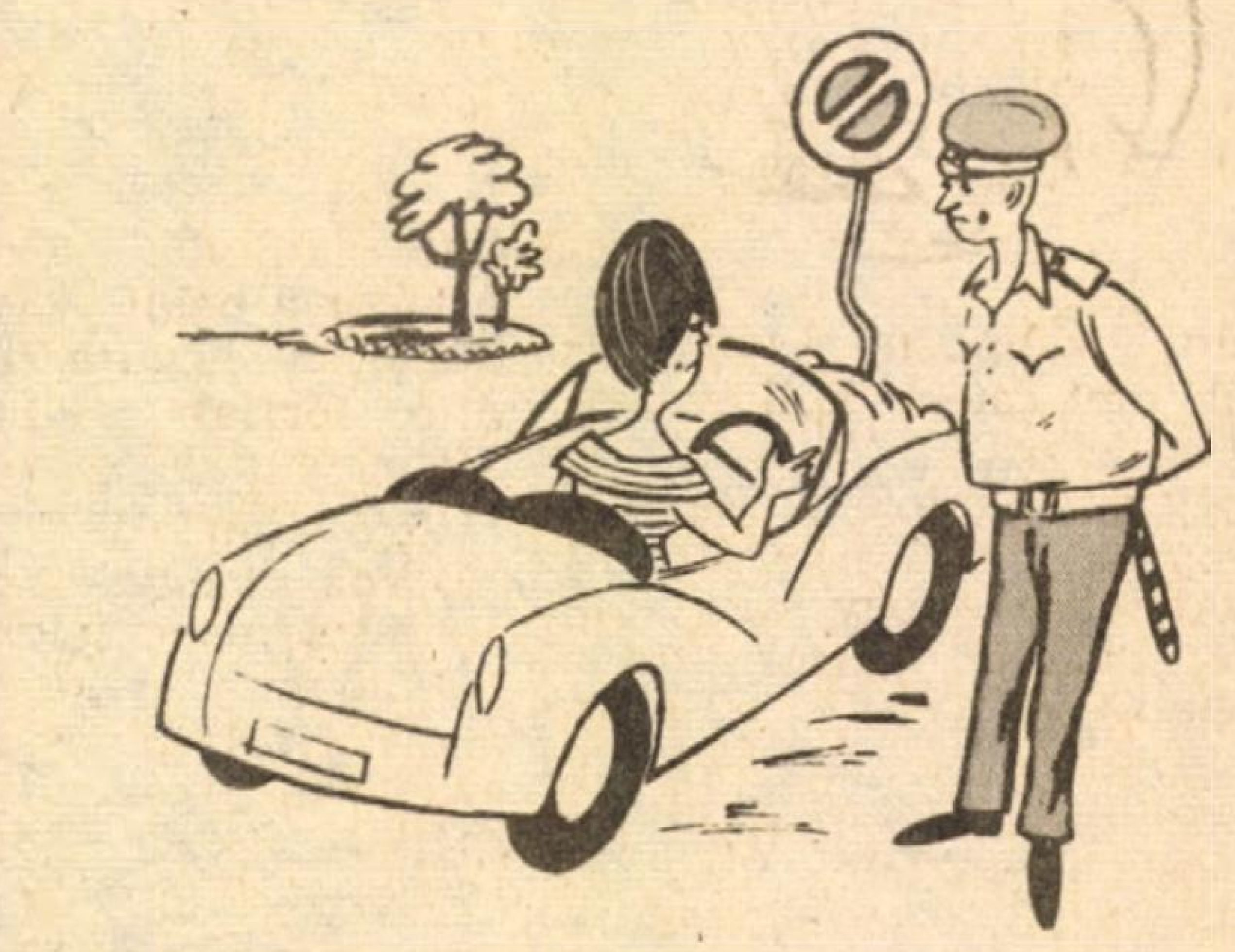

– Nyert! Mennyit fizetek?

Kritika és önkritika

Hihető

– Higyje el, rendőr elvtárs, hogy nem akartam megállni itt...

APAI BÜSZKESÉG

Tisztelt szerkesztőség! Mindig azt szerettem volna, ha fiam író lesz, méghozzá humorista. Őszintesége, szellemes, talpraesett mondásai, természetes humora, mind arra utalnak, hogy írónak született. Az, ami eddig csak ígéret volt, most végre valóra vált, és fiam tettekkel is beigazolta elhivatottságát. Tegnap, amikor benyitottam a szobába, elmélyült arccal az írógép előtt ült. Arra a kérdésemre, hogy mit csinál, alkotóvágytól reszkető hangon, de minden fennhéjázás nélkül kijelentette: írok! Az apai büszkeség meleg érzése töltötte be szívemet, amikor kezembe vettem első művét. Nem tudom, elnyeri-e tetszésüket, én a magam részéről el vagyok tőle ragadtatva. Nagyon boldog lennék, ha fiam első írását b. lapjukban leközölnék. A honoráriumot az írói kollektív szerződés szerinti összegben kérem átutalni. Íme az írás:

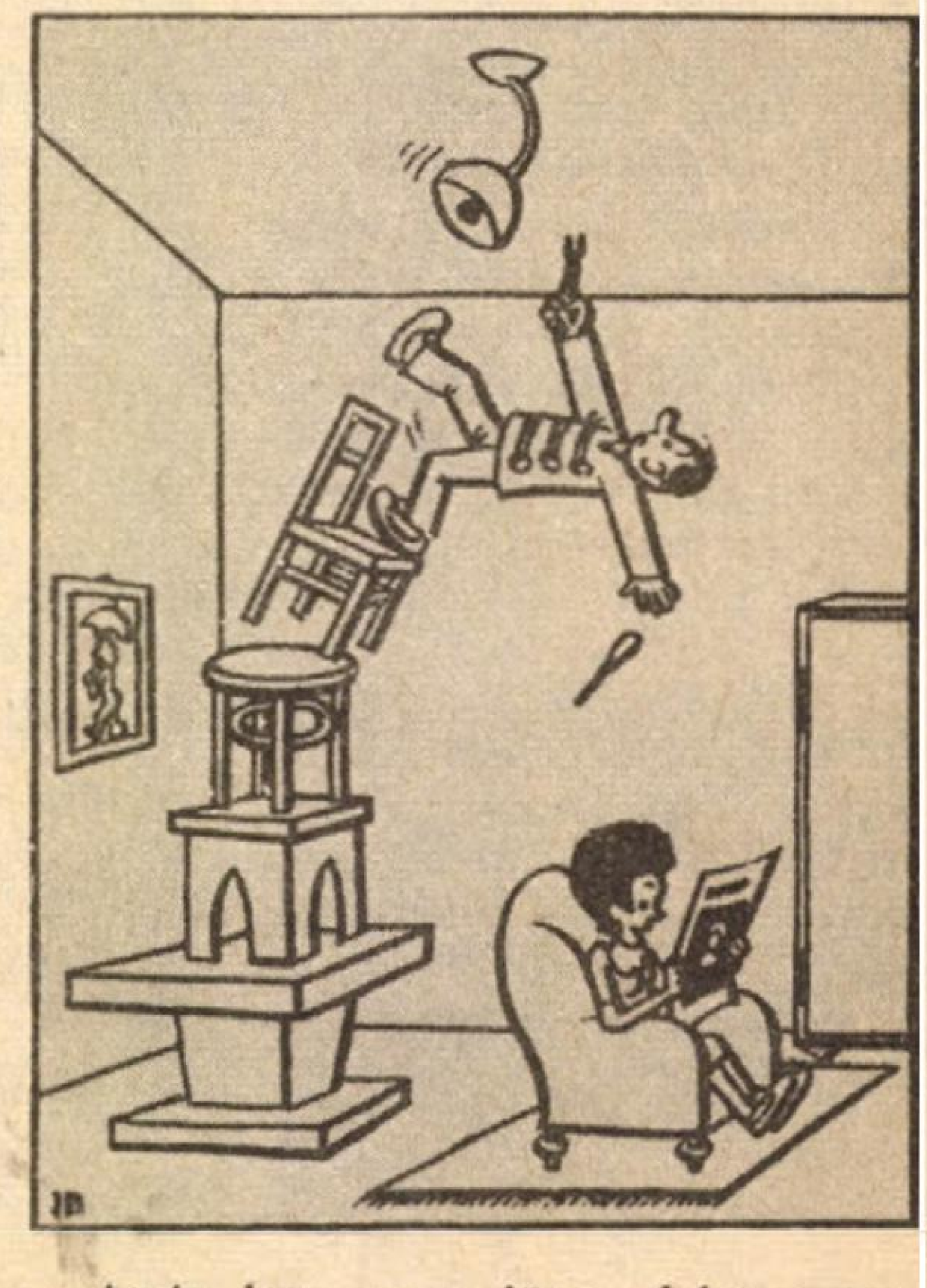
„owertzu opóas dfghj klé áyxcv bnm, 2j3k4 &öüő ztrewq oiu áélkjh gfd sa—! mnb sdfo élyxc epakissdfg §: jósdfg mnbvcxy."

Tisztelettel:
Huzelka Tivadar,
az apa

U. i.

Arra kérem Önöket, ne ítéljék meg fiam első írását túl szigorúan, és vegyék figyelembe, hogy még csak ősszel lesz négyéves

Aggódó asszony

– Amíg haza nem jössz, folyton azon izgulok, hogy valami bajod esik...

Pesti tudósítónktól...

Egy igazgató ismerősöm amiatt panaszkodott, hogy egyesek kifogásolják a modorát. Nem érti a dolgot, hiszen ő mindenkihez kedves, a fárasztó hivatali munkába kedélyt igyekszik belevinni.

Éppen bejött hozzá egyik munkatársa.

— Na, mi van, disznófülű? — kérdezte tőle mosolyogva.

Az elmondta. Az igazgató elégedetten bólintott:

— Nagyon helyes. Látja, nem is olyan hülye maga, mint azt mondják.

Amikor a dolgozó kiment, az igazgató még hozzátette:

— Dicsérni kell az embereket, különben elmegy a kedvük.

*

Zenei lexikont böngésztem, s szemembe ötlött egy holland zeneszerző neve: Julius Röntgen.

Jaj, kérem szépen, kedves Röntgen úr, ez nem megy. Ez a név mást jelent, mint ahogyan Moltke néven sem lehet zenét szerezni, s festeni sem lehet Kolumbus néven. Idegenkednék Al Capone válogatott költeményeitől, még ha biztosan tudnám, hogy a költő nem azonos a csikágói gengszter-vezérrel. S ha egy földrajztudóst Beethovennek hívnának, az ötödik szélességi fok helyett a kilencedik szimfónia kezdene érdekelni.

Vannak persze kivételes esetek is. Amikor egy amerikai egyetemi hallgatótól megkérdezték, hogy ki volt Shakespeare, úgy válaszolt, hogy egy kitűnő base-ball-jákos.

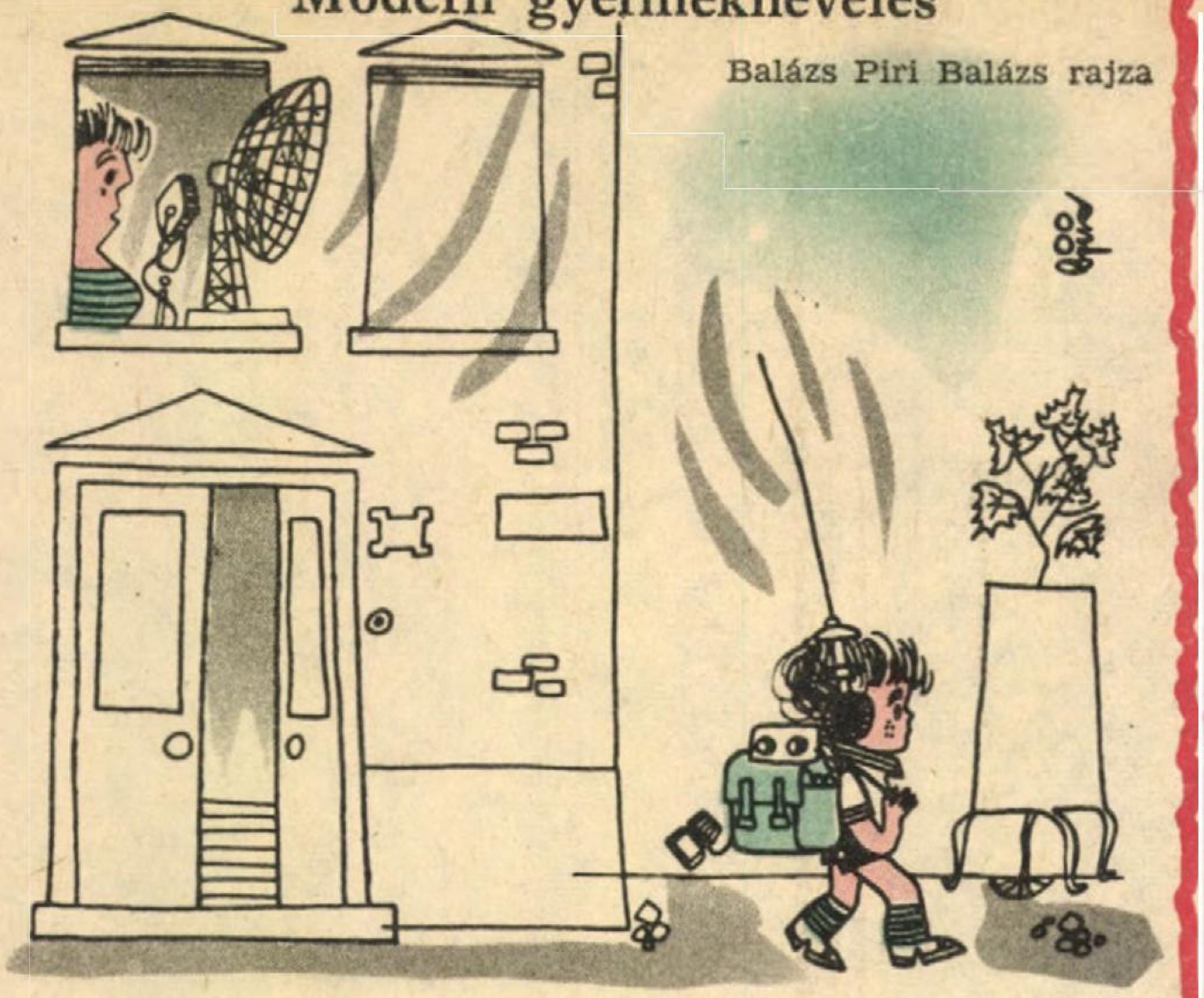
*

Egy író ismerősöm olyan hiú, hogy minden írását teljes névvel írja alá, nem elégszik meg a kezdőbetűkkel. Még az ingein is a teljes neve látható.

f. l.

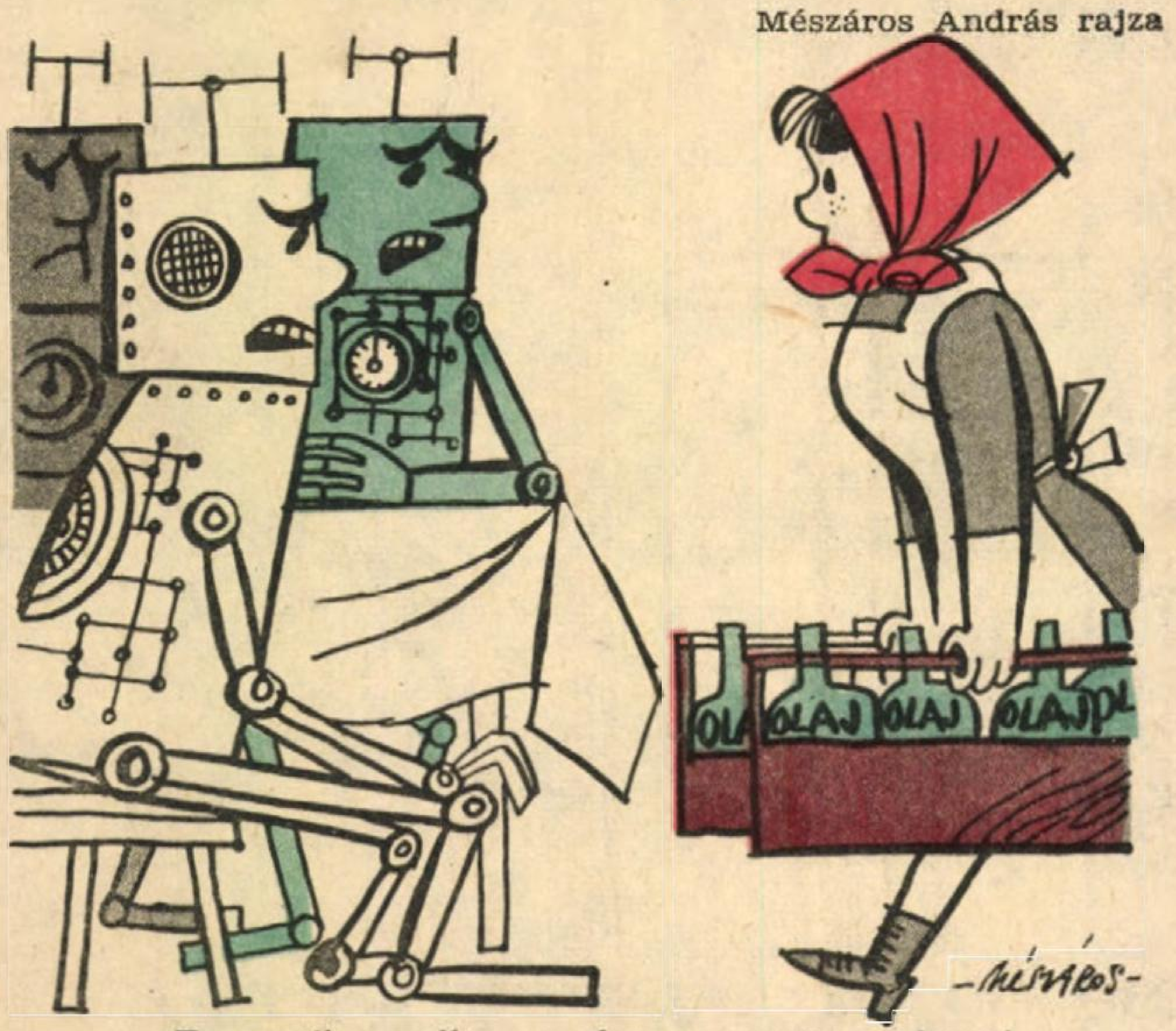
Modern gyermeknevelés

Balázs Piri Balázs rajza

Mindig lesznek problémák

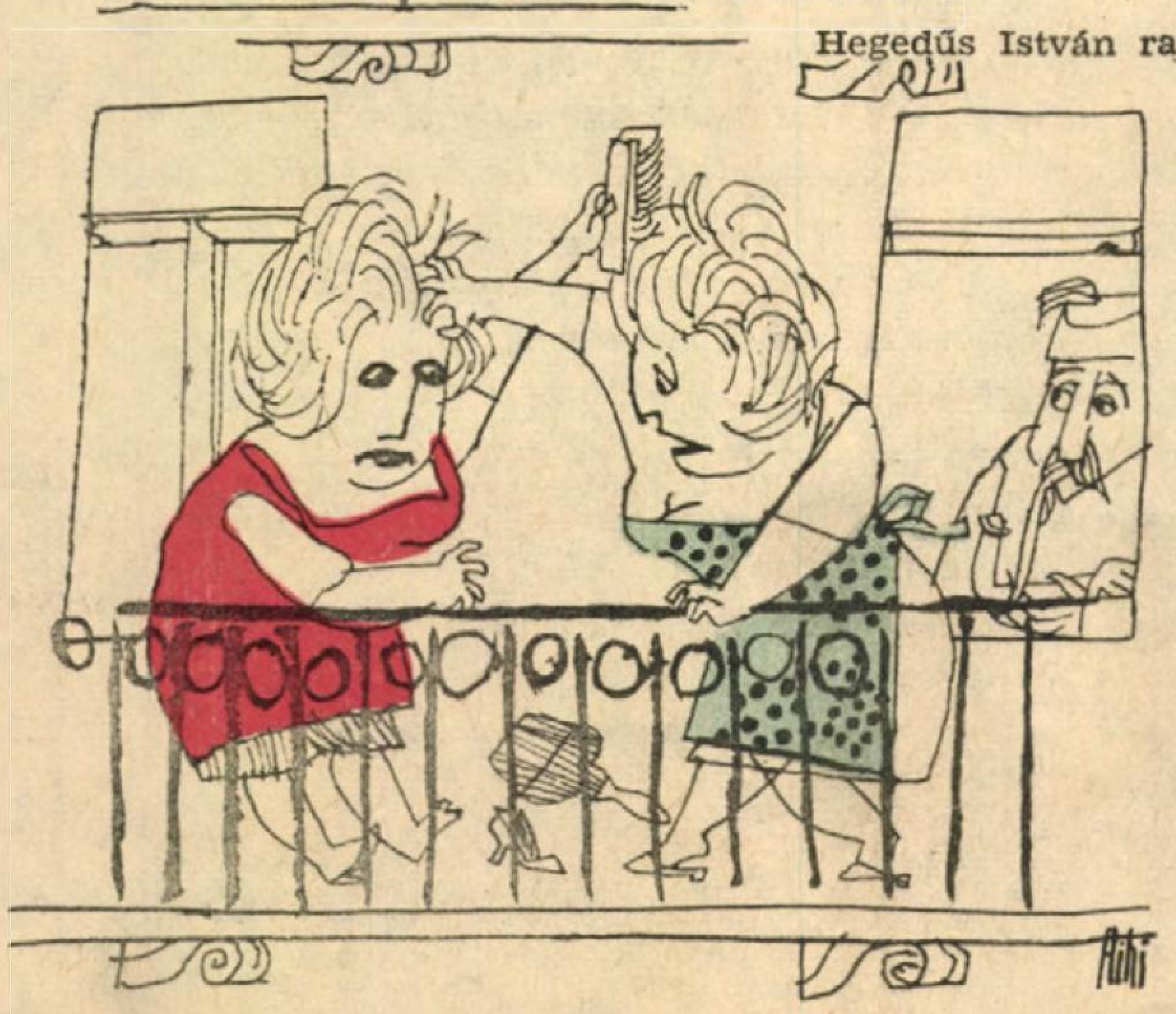
Mészáros András rajza

– Fantasztikus, milyen unalmas ez az üzemi koszt! ...

A tupírozás történetéből

Hegedűs István rajza

Kapukulcs-kérdés

Egyik hetilapunk megírta, hogy három forint lesz a kapukulcs. Aztán kiderült, hogy a cikk téves adatokat közölt. A helyreigazító nyilatkozatból megtudtuk: „A kapukulcs-kérdésben még csak tárgyalások folynak."

Még csak tárgyalások folynak. Persze, már ez is nagy lépés előre. Örülnünk kell, hogy tárgyalnak, hogy leültek a zöldasztal mellé.

Úgy hallom — negyedhivatalos helyről —, hogy a megbeszélések békés, barátságos mederben folynak. Egy szerencsés ismerősöm látta a medret is, amelyben folynak, ott állt a parton.

A tárgyalások folynak. S ez már haladás, pozitívum, egy lépés előre, jó dolog, finom dolog, kürtöskalács, mazsola és tejcsokoládé. Persze nem szabad túlzott reményeket fűznünk a tárgyalásokhoz, nem kell azt hinni, hogy mindjárt, rögtön, rögvest, ma vagy holnap, vagy maholnap lesz kapukulcs. Nem, ehhez idő kell és ész és megfontolás és meghányás-vetés.

A tárgyalások azonban folynak, folydogálnak, csörgedeznek, csurognak. Nemrégiben megkérdeztük Sipek Ottó Antalt, a Ló utca öt bé házfelügyelőjét: mi a helyzet a kapukulccsal?

Az elfoglalt férfiú széttárta karját:

— Sajnos, nem nyilatkozhatom erről a kérdésről.

A lakók körülvették Sipeket. Kattantak a Pajtás fényképezőgépek.

— Mikorra várható döntés?

Sipek finoman elmosolyodott:

— Ha elérkezik a döntés ideje, feltétlenül meg lesz a döntés...

— Mire számíthatunk? — kérdezte a Verpeléti-család tudósítója.

— Feltétlenül számíthatunk arra, hogy lesz mire számítani — hangzott a diplomatikus válasz.

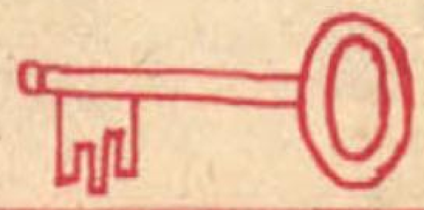
— Mit ért ön ezalatt?

— Értsék meg végre, uraim, nem mondhatok többet... Elégedjenek meg ennyivel...

A pesti lakók nagy érdeklődéssel figyelik a tárgyalások menetét.

Vajon mit hoz a jövő? Kapukulcsot?

M. Gy.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.4503 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.